

Telohranitelj

Anabela Basalo



Lidija je izašla iz studija i nemoćno zavrtela glavom. Ispred, na neudobnim stolicama presvučenim jeftinim satenom, sedelo je oko desetak devojaka i nije se znalo koja je lepša od koje. Ali u tom trenutku Lidiji se činilo kao da su sve poružnele, onako sumorne, s tremom, neke od njih i ljubomorne na one koje su možda imale više izgleda da budu primljene na konkurs. Sve su pogledale u devojku koja je upravo izašla i od nje su očekivale nekakvu informaciju koja bi im podigla moral i raspoloženje. Ali Lidija nije mogla da ih uteši.

-Žao mi je, devojke, ništa nisu hteli više da kažu nego mojim prethodnicama, samo su mi rekli da će se javiti kad se budu odlučili.

Iako su to već nekoliko puta čule od manekenki koje su izlazile pre Lidije, sve preostale koje su čekale svaki put bi se iznova razočarale. Jedna atraktivna crnka postavila je još jedno pitanje:

-Kako se tebi čini? Kakvi su?

-Nadrndani i prepotentni. Ali nije ni čudo, velika je kampanja u pitanju.

Lidija se zahvalila devojci koja joj je čuvala kaput i torbicu, a onda se potrudila da što pre nestane s tog mesta. Bilo joj je dosta kastinga, probnih slikanja i poslova koje nije dobijala. Iako je bila zaista lepa, plavih očiju i kratke crne kose, izvajanog tela s oblinama koje su svakom muškarcu zapadale za oko, Lidija nije imala sreće u pozivu koji je izabrala. Osim nekoliko fotografija u modnim časopisima, kataloga za modne kuće i odrađenih revija domaćih kreatora, ništa krupnije nije joj se desilo. Uglavnom su je odbijali zbog toga što je njeno lice bilo suviše pravilno, a danas su u modi nestandardne lepotice, one koje imaju nešto nesavršeno što im daje originalnost. Upalila je svoj mali korejski auto boje trule višnje i krenula kući. Razmišljala je duboko razočarana. Muškarci koji su sedeli u studiju i posmatrali je kako pozira, a onda je analizirali naglas kao da nije prisutna i kao da je stvar koju razgledaju, bili su nalik na japije u skupim odelima i sa zlatnim satovima, a u očima im nije bilo ni duše, ni požude, ni divljenja prema lepoti, kao da su sve to zamenili poslovnim planovima i željom za uspehom. Ovo je bila kampanja za lanac robnih kuća koje su se otvarale širom Srbije i bila im je potrebna lepotica koja će snimiti intrigantnu reklamu. Ali Lidija je unapred znala da nije izabrana. Čula je kad je jedan od tih poslovnih ljudi rekao da je njena lepota suviše klasična i naglašena i da proizvodi kontraefekat kod žena, jer bi bile ljubomorne na nju. Mogla je to da shvati i kao kompliment, ali je ipak radije želela posao nego takve komplimente.

Stigla je do kuće brže nego što se nadala. Među svim velelepnim zdanjima na Dedinju, njena kuća je bila jedna od najlepših, ali s obzirom na to da joj je otac bio među najvišim političkim funkcionerima u zemlji, to nikoga nije čudilo. Obezbeđenje je otvorilo kapiju čim se približila i ona je mahnula dvojici nabildovanih momaka koji su je s čežnjom posmatrali. Iako se trudila da bude ljubazna s njima, nije podnosila to što su dvadeset četiri sata dnevno oko njene kuće. Do pre dva meseca to nije bilo tako, otac je imao vozača koji nije smetao i koji je dolazio samo kad je njen otac imao sastanak, ali od izbora, kad je ušao u Vladu, sve se promenilo. Lidija oca skoro i da nije viđala osim na televiziji, a po dvorištu su se šetali naoružani ljudi koji su mrko posmatrali sve prolaznike. Nije joj bilo jasno zašto je otac, koji je godinama bio u politici i uvek bio među prvim ljudima svoje stranke, odjednom zbog prelaska u Vladu morao da se okruži tolikim obezbeđenjem. Jednom ga je to i pitala, a on je odgovorio da sada ima više neprijatelja, što Lidiji ponovo nije bilo jasno.

-Ali uvek si bio jak, ko te je mrzeo pre, mrzi te i sad. A zbog ulaska u Vladu sigurno nisi

dobio nove neprijatelje, samo su te stari počeli više mrzeti.

-E, ali to više uvek je opasno. Uostalom, ti nemaš pojma šta je politika i kakve se tu zavere prave, sad mi i neki prijatelji više nisu naklonjeni.

Zaista nije razumela. Parkirala je kola ispred garaže iako je znala da će to oca razljutiti, jer je insistirao na tome da se ne vidi vozni park koji su imali. S obzirom na to da su kao porodica imali četiri automobila, Lidija je shvatala da se on boji da ga novinari ne uzmu na zub, ali smatrala je da njen auto nije posebno atraktivan da bi morala da ga krije. Ušla je u kuću i primetila kućnu pomoćnicu koja je usisavala hol.

-Dobar dan, Ljiljo, jeste li vredni?

Ljilja je imala pedesetak godina i bila je najvrednija žena koju su ikada imali. Za stanovanje u maloj kući koja se nalazila na dnu dvorišta i za malu platu koju je dobijala preko kirije koju nije plaćala, Ljilja je radila po ceo dan u kući i to sve poslove, čak je i kuvala. Ponekad je Lidiji bilo žao što je toliko izrabljuju, ali njena majka bila je žena koja je uvek isticala rad, i to težak, mada sama ništa nije radila osim što je bila hipohondar, s većito novim bolestima zbog kojih je kukala. Lidija je pretpostavljala da njen otac ima ljubavnice, jer njeni roditelji nisu već pune dve godine delili istu postelju. Otac je imao svoju sobu, a majka svoju. Iako su se u javnosti lepo slagali, kod kuće je to bila druga priča. U kući čak nisu ni razgovarali, ponašali su se kao da su cimeri koji vole da se što ređe viđaju. Lidiju je to bolelo, sećala se vremena kad je njen otac bio običan čovek, kad je radio u policiji i kad su stanovali u dvosobnom stanu. Tad joj se činilo da su se roditelji voleli i cenili, uvek je bilo smeha i poljubaca. Vremenom je otac počeo da se bavi politikom, napredovao je, a onda su prešli u veći stan, kupili prva nova kola. Kasnije su kupili i auto za majku, a onda je i njen stariji brat dobio vozačku bez polaganja i auto na poklon, da bi se brzo preselili u ovu kuću i na kraju i njoj kupili auto. Lidija se ponekad strašno stidela svoje porodice i svog imovinskog stanja, ali je znala da joj to niko ne bi poverovao, pa se samo trudila da bude skromnija i da pred siromašnijim ljudima ne potencira svoje porodično bogatstvo. Njen brat Siniša bio je drugačiji. On je voleo da pokazuje svoju moć, ponašao se kao najveći ženskaroš i zavodnik, izazivao je skandale i često bio meta trač rubrika, koje su uglavnom pisale o njegovom raskalašnom noćnom životu. Otac je nekoliko puta pokušavao da mu objasni kako to nije dobro za njegovu političku karijeru, ali Siniša se na to nije obazirao. Bio je očev i majčin ljubimac, pa mu je sve bilo oprošteno. Lidija se godinama pronalazila, sve dok nije napunila osamnaestu i rešila da se bavi manekenstvom ili da uspe kao fotomodel. Roditelji nisu bili oduševljeni tom idejom, ali su je pustili da se sama snalazi. Nije upisala fakultet, ali to nisu ni očekivali od nje. Za ostatak svoje porodice ona je uvek bila lepa, mala glupača koja nikad neće sazreti jer nije dovoljno pametna. Zato je i gurala sama, a svaki neuspeh, kao današnji, jer je već unapred znala da neće biti zaštitno lice kampanje, doživljavala je kao potvrdu tog porodičnog mišljenja.

-Jesam, mora da se radi, večeras na večeru dolazi neki ambasador, pa mora sve da bude uredno.

-Ježim se od tih poslovnih večera u svojoj kući.

Ljilja se samo nasmejala. Ona je volela ovu devojku koja kao da nije pripadala ostatku porodice Jovanović i slagala se s tim da je previše ljudi oko kuće, što nikako nije moglo da donese mir.

-Šta da se radi, otac vam je sad u Vladi.

-Nažalost, Ljiljo. Nego, ima li nekog od mojih u kući?

-Gospođa je otišla kod frizera, a brat vam je tu, mislim da je u svom stanu. Lidiji je bilo smešno što Ljilja smatra stanom prostorije koje su ona i brat imali. Na prvom spratu bile su sobe roditelja i jedna gostinska, a na drugom su bile dve spavaće sobe, jedna dnevna, koju su ona i Siniša koristili, i velika soba za igru gde je bio bilijarski sto, šank s raznim pićima i đakuzi koji je najviše on koristio kad bi dovodio svoje devojke. Taj sprat je bio dečji, ali je Ljilja to smatrala zasebnim stanom, možda zbog činjenice da je Siniša zabranio roditeljima da bez najave dolaze gore. Potrčala je uz stepenice željna da vidi brata koji se tog jutro vratio sa skijanja. Našla ga je u dnevnoj sobi kako gleda televizor opružen na belom kožnom trosedu u čizmama.

-Bato, stigao si!

Zagrlila ga je iz sve snage. Mnogo ga je volela, mada je bila svesna da bi ga najverovatnije mrzela da joj nije brat i da ga je sreća na nekom drugom mestu. A voleo je i on nju, što je pokazao golicanjem koje ju je bacilo u zarazan smeh. Kad su se izigrali kao prava deca, sela je u fotelju i ispitivala ga kako je bilo u najskupljem skijaškom centru na Alpima.

-Puno riba, šta da ti kažem. Bio sam s nekom italijanskom manekenkom, ali se ona posle naljutila i otišla pre vremena, jer me je upecala s konobaricom iz hotela. Morao sam, konobarica je bila tako perverzna.

-Jesi li se ti uopšte skijao ili si samo jurio žene?

-Jurile su one mene. Da sam se skijao, izlomile bi se jadne, tako da sam ostao na suvom kako bi mogle da me uhvate.

Grohotom se nasmejao. Lidiji se nije dopadalo kakvo on mišljenje ima o ženskom svetu. Nijedna ga nije mogla zadržati, a o svakoj s kojom je bio govorio je s nipodaštavanjem.

-Ti nikada nećeš voleti ako nastaviš tako bahato da se ponašaš prema ženama.

-Volim ja sebe, to mi je dovoljno. A vole me i one. Šta da im radim, ne teram ih ja da se lepe za mene kao muve. Nego, gde si ti bila?

-Išla sam na neki konkurs, na kasting za jednu reklamnu kampanju.

-I?

-Ništa. Mislim da me opet nisu primili.

-Kad si glupa pa nećeš da kažeš čaletu da ih pozove i kaže im da te uzmu.

-Ne pada mi na pamet, neću da iko pomisli da se koristim prezimenom da bih uspela u životu. Hvala bogu da nam je prezime toliko često pa ne mogu da me povežu s tatom, inače ne bih ni pokušavala.

-Šta ti glumiš neki ponos? Koristi prednosti života dok možeš, vidiš da je život jedno veliko zezanje. A i to manekenstvo je samo zabava, šta si utripovala da to može da ti bude profesija?

-Ja želim time da se bavim.

-Ti želiš da izađeš iz anonimnosti, ali si kukavica da to uradiš kao ja, skandalima koji su skandali samo zato što sam ja sin Ljube Jovanovića, već pokušavaš nešto sama. Ma, baš me briga, radi šta hoćeš.

Pojačao je televizor i Lidija je znala da je time završio razgovor. Pokupila se i otišla u svoju sobu, legla na krevet i zatvorila oči. Razmišljala je o tome kako bi bilo lepo da ode nekud daleko i tamo se proslavi kao manekenka.

Trgla se kad je začula zvuk automobila koji su ulazili u dvorište. Njena soba je gledala na kapiju. Ustala je i provirila iza zavese. Napolju je već bio mrak, a veliki crni automobili ulazili su i parkirali se. Iz jednog su izašli ambasador i njegova žena, a iz drugih nekoliko starijih muškaraca. Posle par minuta u dvorištu je ostalo desetak momaka u odelima koji su uglavnom vreme provodili u kolima.

Lidija se začudila što je prespavala celo popodne. Osetila je glad, ali je znala da ne može da siđe u trpezariju jer su sad imali tako važne goste. Obukla je trenerku i rešila da se uvuče u kuhinju ne bi li tamo od Ljilje uzela nešto da pojede.

Kako su se i trpezarija i kuhinja nalazile u prizemlju, morala je da prođe pored dva momka koji su sedeli u holu i ko zna šta tu čuvali. Oni su je popreko pogledali, kao da se pitaju odakle ona kao uljez u ovoj kući, ali se nije obazirala. Otišla je u kuhinju i tu zatekla Ljilju kako ubrzano završava jela koja je svakog časa trebalo odneti gostima.

-Ljiljo, stižete li?

-Da, da stižem. Dobro je da je gospođa dopustila da dođe onaj profesionalni konobar koga povremeno angažuje, inače bi mi otpale noge da još moram i da služim, ceo dan sam radila.

Lidija je znala da taj profesionalni konobar nije došao da bi olakšao Ljilji. Majka ga je dovodila samo kada su u pitanju bili jako važni gosti, jer se stidela da ih služi jedna starija žena bez prednjih zuba, koja miriše na hranu koju sprema. Kad su dolazili neki nevažni gosti, Ljilja je radila sve.

-Da, dobro je da ga je pozvala. Hoćete nešto da vam pomognem?

-Ne treba, ali ja bih da mi više ne persirate, nekako ne ide.

-Onda nemoj ni ti meni da persiraš, Ljiljo.

-Ne mogu, ja sam vaša radnica, gospođa bi se naljutila da čuje da vam kažem ti.

-Ona ne mora da zna. Pred njom smo na vi, a kad smo same možemo normalno da se obraćamo jedna drugoj. U redu?

Ljilja se nasmešila i klimnula glavom.

-A jesi li ti gladna, Lidija?

-Pravo da ti kažem, jesam. Zaspala sam i kad sam se probudila, uhvatila me strašna glad.

-Evo, tamo je meso, ovde je pire, a ima i salate. Supa je na stolu, ali kad je vrate, a to će biti svakog časa, ja ću da ti je naspem.

-Ne treba, ja ću samo malo mesa.

Lidija je sela na malu stolicu, a Ljilja je na tanjir stavila meso i pire i dodala joj.

-Da ti nije nezgodno, dete, tu da jedeš?

-Ne brini, ja najviše volim ovako, s krila.

Navalila je na hranu koja je bila neverovatno ukusna.

-Ti si sjajna kuvarica, svako jelo ti je da prste poližeš.

-Hvala, trudim se, a i dvadeset godina radila sam po restoranima kao kuvarica, tako da sam pokupila neke kulinarske tajne. Nego, sutra mi dolazi sin.

-Stvarno? Najzad? Baš mi je drago.

-Jedva čekam. Tako sam ga se poževela.

Ljilja je pričala o svom sinu jedincu otkad je počela da radi kod njih, a tome je imalo već dve godine. On se, navodno, svakog meseca javljao i najavljuvao dolazak, ali nikako se to nije ispunjavalo. Cela porodica Jovanović slagala se u tome da taj njen sin uopšte i ne brine za majku i bili su sigurni da nikada neće ni doći. Ali Ljilja je ipak verovala.

Govorila je da je on lekar, da radi u Laktašima kod Banjaluke u domu zdravlja, da jako

malo zarađuje i da ne može sebi da priušti da dođe kod nje na nekoliko dana. Jovanovići, koji su navikli na novac, nikako nisu mogli da prihvate to objašnjenje, smatrali su da jedna autobuska karta od Banjaluke do Beograda ne može da bude baš toliko skupa za jednog lekara. Ali Ljilja je tajanstveno govorila kako on ima velike obaveze tamo i kako mora da pazi na svaki dinar, odnosno na svaku marku. Lidija je bila sigurna da taj njen sin ima nekog koga izdržava, ali da Ljilja iz nekog razloga ne može to da prevali preko usta.

-E, Ljiljo, stvarno je lepo što će doći. Koliko će ostati?

-Ne znam. Ništa mi nije napisao, samo da dolazi.

-Jesi li rekla majci da ti da slobodne dane?

Po Ljiljinoj spuštenoj glavi Lidija je već znala da je tražila, ali da ih nije dobila.

-Gospođa mi je rekla da će ovih dana biti mnogo gostiju, tako da ne mogu da dobijem slobodno. Ali nema veze, biću sa sinom uveče, nadam se da mu preko dana neće biti dosadno.

Lidija se sažalila na ovu dobru ženu, videla je tugu u njenim očima. Majka je baš bila surova prema ljudima koji su radili za nju, no na to niko nije mogao da utiče. Čak ni otac.

-Ja ću mu praviti društvo ako bude hteo. Mogu da mu pokažem neke interesantne stvari po Beogradu, ionako sam ja slobodna po ceo dan.

Starijoj ženi je zasijalo lice.

-Joj, stvarno bi to učinila za mene?

-Što da ne?

-Hvala ti, anđele, hvala ti puno, to mi mnogo znači. Ne bih želela da se nekako oseti kako je odbačen, kako je usamljen ovde pa da ode pre nego što je planirao, jer nikad se ne zna kad će ponovo moći da mi dođe.

Lidija je dopustila da je Ljilja poljubi u kosu. Ali se pokajala što je tako nešto predložila. Uopšte nije bila raspoložena da nekog seoskog doktora koji je siromašan kao miš i verovatno dosadan do bola nekoliko dana vodi kao kuće sa sobom. No, pogled na presrećnu Ljilju davao joj je snagu da tako nešto i uradi. Otvorila su se vrata između trpezarije i kuhinje, a zatim je ušao uštogljeni, prepeglani momak koji je služio zvanice. Gurao je kolica s dubokim tanjirima i s dve činije supe. Na trenutak je Lidija mogla iza njegovih leđa da vidi ljude koji su sedeli za stolom i nečemu se smejali jako usiljeno. Bilo joj je muka od tih večera. U početku su je roditelji terali da i ona prisustvuje, ali vremenom su shvatili da im samo umanjuje ugled i srozava imidž, jer nije uopšte bila prisutna duhom, pa je nekoliko puta nehotice ignorisala neko pitanje koje joj je postavljeno. Kad ju je majka prvi put zamolila da se ne pridružuje na večeri, Lidiji je pao kamen sa srca.

-Sledeće jelo, molim.

Zamalo se nije zagrcnula kad se nasmejala ovom preozbiljnom profesionalcu, ali on ju je samo s prekorom pogledao i onda se ozbiljan vratio svom poslu.

-Idem ja, Ljiljo. Hvala na hrani.

-Ideš li nekud večeras?

-Ne, neću nikud. Čitaću neku knjigu. Ti me probudi ujutru kad ti dođe sin.

-Neće on pre podneva.

-Dobro. Laku noć.

-Laku noć, i hvala ti.

-Nema na čemu.

Dok se penjala prema svom spratu, pitala se zašto te večeri nije izašla. Od kastinga nije uključivala mobilni telefon, tako da je sigurno imala desetine poziva od prijateljica, a možda ju je zvao i Robert, njen aktuelni dečko. Ali nije joj se razgovaralo ni sa kim. Kad se vratila u sobu, rešila je da ne uključuje telefon, istuširala se i s knjigom ušla u krevet. Znala je da je trebalo bar Robertu da se javi, no nekako za njega nije bila raspoložena. Bili su tri meseca zajedno, ali se nisu viđali svakodnevno, nisu čak ni do kreveta stigli. Ona je to izbegavala, a ni on nije insistirao. Držao je menjačnicu u Novom Beogradu i imao je udela u par igraonica po gradu, tako da je po ceo dan bio u kolima i obilazio svoje lokale. Ponekad bi otišli na večeru, ali je on izgledao kao da je konstantno umoran. Sviđao joj se jer je bio duhovit, nije bio napadan i nije se raspitivao o njenom ocu iako mu je rekla ko je i šta je. Prosto kao da su više bili drugovi, samo što bi se ljubili u kolima kad bi se rastajali. Nije volela Lidija da bude sama, uvek joj je bilo lakše da ima nekog, makar i ako nije bila zaljubljena u njega. A Robert je bio idealan jer je bio pored nje kad joj je bio potreban, a nestajao kad bi ona to poželela.

Iako je dobro spavala, ujutru je teško otvorila oči. Pogledala je kroz prozor i videla da je granulo sunce, mada je to nije moglo prevariti, jer je mart mesec u Beogradu često donosio vrlo sveže dane obasjane zubatim suncem. Ipak je zbog iluzije toplog dana dobila volju da što pre izađe iz kuće. Uključila je mobilni i odjednom su počele da stižu poruke. Najviše ih je bilo od Gage, njene dobre prijateljice, ćerke očevog stranačkog kolege koji se pre izbora povukao s političke scene zbog bolesti. Za Gaginim porukama dolazile su i Robertove. Sva sreća da je on već poznavao svoju čudnu devojkicu u dušu, pa je shvatio da nije bila dobre volje, tako da se nije ljutio što mu se ceo dan nije javljala. Samo ju je pozdravljao i pisao da jedva čeka da je vidi. Lidija se nije posebno obradovala. Ionako nikada nije uspela da se veže ni za jednog muškarca, kao da se branila od zaljublivanja. Naučila se pored Siniše da su muškarci veliki lažovi i da umeju lepim rečima da zgaze svako nežno žensko osećanje, a ona nije želela da se nađe na mestu neke od bratovljevih devojaka koje su plakale preko telefona, otvoreno u novinama govorele o svojim ljubavima i, po Lidijinoj oceni, užasno se ponižavale. Rešila je da pozove Gagu i da odu na ručak u neki od fensi restorana u kojima su se skupljala deca bogatih roditelja, gde se tačno znalo ko je ko. Iako se nije mnogo družila s decom političara, osim s Gagom, Lidija je nekako osećala da joj je tu mesto i da bi je negde drugde zasigurno gledali kao snoba i ne bi je prihvatili. Okrenula je drugaričin broj, a ova se javila posle duge zvonjave.

-Pa gde si ti juče? Ja sam te zvala i zvala, slala poruke, a kod kuće nisam mogla da te dobijem, javljao ti se brat i samo me zezao.

Siniša nije voleo Gagu, mada on nije voleo nijednu Lidijinu prijateljicu. Sve su one za njega bile klinke koje ne znaju šta bi sa sobom, pa je bilo prosto nemoguće da neko dobije telefonom Lidiju ako bi Siniša bio u kući i blizu telefonskog aparata.

-Ti znaš kakav je on.

-Znam, ali baš preteruje. Rekao mi je da bih mogla da nađem dečka, jer sam počela da ličim na staru usedelicu.

-Pusti ti Sinišu, znaš da je njegov ideal lepote silikon u obliku ženskog tela. Ja sam juče imala loš dan pa sam isključila mobilni da ne bih drugima prenosila loše vibracije.

-Šteta što te nisam našla. Sinoć je u "Kabareu" bila sjajna žurka, onaj mali novi pevač

Bibi promovisao je album. Bile su sve face koje samo možeš da poželiš, a bio je i Vesko. Vesko je bio Gagina neprežaljena ljubav. Iako su se zabavljali samo pet dana, što je sasvim normalno u tim krugovima, ona je potpuno odlepila za njim, kao da su bili zajedno godinama. Ostavio ju je na ružan muški način, odjednom je prestao da joj se javlja na telefon, a ubrzo se pojavio s drugom devojkom. No Gaga nije želela da odustane, bukvalno ga je jurila od kluba do kluba, od žurke do žurke, čekajući da je on ponovo poželi.

-I? Da li si pričala s njim?

-Ma nisam, bio je s gomilom nekih sponzorušica, ali mislim da me je gledao.

-Znači, nisam nešto naročito propustila?

-Jesi, ludo zezanje i neke dobre tipove.

-Ma, nisam raspoložena za upoznavanja. Uostalom, ja imam Roberta.

Postidela se čim je ovo izgovorila. Robert je tako malo značio u njenom životu, a i drugarica je to znala, tako da je izgledalo kao da laže i sebe i nju. No, Gaga nije ovaj put odreagovala podsmehom, previše je bila zauzeta svojim mislima.

-Čula sam da će večeras Vesko opet da dođe u "Kabare". Mogle bismo da odemo.

-Ne znam, ne mogu ništa da ti obećam. Zavisi kako budem raspoložena.

-Ma, nagovoriću te ja. Hoćeš da odemo na klopu kasnije?

-Zato sam te i pozvala.

-Ja idem kod pedikira, imam zakazano u jedan. Ako hoćeš, možemo da se nađemo oko tri.

-Gde?

-Pa... Hajde u "Hajatu".

-Znaš da tamo baš ne volim da idem.

-Ajde, možda sretnemo Veska.

-Dobro, videćemo se tamo.

Kad je prekinula vezu, Lidija je bila daleko manje raspoložena za ručak s Gagom. "Hajat" nije smatrala svojim omiljenim mestom, ali je morala da udovolji prijateljici. To je uglavnom i činila svim svojim prijateljicama. Nekako su bile jače od nje, umele su da traže ono što požele i uglavnom su to i dobijale. Osim Veska, Gaga je mogla sve da dobije bez mnogo muke. Nije bila presudna lepota već stav. Za razliku od Lidijine lepote koja je bila očigledna i oko koje se muškarac ne bi dvoumio, Gaga nije bila naročito lepa devojka, ali je puno ulagala u sebe, tako da je delovala bogato, negovano, atraktivno. Imala je lepo telo i duge noge, ali njen nos i pored operacije koju je pre nekoliko meseci uradila kvario je ostatak lica. Bio je koščat i nepravilan, tako da je izgledalo kao da joj ne pripada. No, Gaga je imala stav i ogromno samopouzdanje, naročito u novac koji je imala. Gde god bi se pojavila, ostavljala je namerno i slučajno utisak devojke koja gazi preko mrtvih, a naročito preko siromašnih. Dok nisu postale dobre prijateljice, Lidija je o njoj imala jako loše mišljenje. Smatrala ju je nadobudnom i prepotentnom, čak i glupom, ali kad su se bolje upoznale, otkrila je da se ona u stvari plašila Gage, jer je umela da bude opasan neprijatelj. Sad je znala njene mane i opraštala ih, jer je videla i sve one dobre osobine koje je ta devojka imala, a koje nije htela javno da pokaže jer se plašila da ne ispadne slaba.

Pogledala je na sat, bilo je tek podne, pa je rešila da svrati i do nekoliko tržnih centara kako bi možda kupila nešto od garderobe. Tako je lečila svoju dosadu. Obukla je uske crne pantalone, visoke bordo čizme, crnu rolku i bordo kratku jaknicu. Stavila je naočare

za sunce i razbarušila kratku crnu kosicu. Nije se našminkala, smatrala je da joj šminka nije potrebna. Tek kad je sišla u hol i osetila miris koji je dopirao iz kuhinje, setila se obećanja koje je dala Ljilji. Razmišljala je da se izvuče iz kuće i da kasnije, kad se vrati, kaže kako je zaboravila na njenog sina, ali neka griža savesti ipak ju je navela da uđe u kuhinju. Zatekla je dobru stariju ženu kako secka luk i briše suze.

-Ljiljo, pa zar nemaš neku mašinu među svim ovim aparatima koja bi mogla da ti isecka taj luk da ti ne plačeš?

-Imam, dete, ali ja sam navikla ručno. Nekako mi bude bolje.

-Ponekad se baš mučiš bezveze. Ja moram da odem do grada da se nađem s drugaricom. Ali htela sam prvo da vidim da li ti je stigao sin, pa da i njega povedem.

Lidija se u sebi molila negativnom Ljiljinom odgovoru. Stvarno nije mogla da zamisli kako bi vodila jednog seoskog mladića u "Hajat". Gaga bi ga pokidala od zezanja.

-Jeste, dušo, stigao je, baš me je iznenadio. Autobus mu je došao u sedam jutros, dok je našao kuću, trebalo mu je još sat i po, a ja sam morala u pola osam tvom ocu da spremim kafu i doručak, tako da sam sina videla na desetak minuta.

-A gde je on sad?

-U kućici, mislim da spava, rekao je da mu je autobus bio strašno neudoban, tako da nije ni oka sklopio, a putovao je oko sedam, osam sati. Idi ti, neće njemu danas biti dosadno, a ja ću po podne na dva, tri sata da ostavim poslove, zato sad žurim da sve završim, tako da ću provesti više vremena s njim.

-Ja ću se vratiti do večeras, pa ću mu praviti društvo ako bude bilo potrebno.

-Hvala, anđele. Videćeš kako je on jedna divna osoba. Malo je ćutljiv i zatvoren, ali nije ni čudo, život mu nije bio baš lak.

-Dobro, Ljiljo, idem sad. Ako mama pita za mene, reci da ću se vratiti kasnije.

-U redu, mada je gospođa izašla pre pola sata, mislim da je otišla s nekom prijateljicom na kafu.

-Šta bi ona drugo, ili se frizira ili pije s drugaricama kafe!

Tek kad je izašla iz kuhinje, Lidija je shvatila koliko i sama liči na svoju majku.

Kad je napustila kuću i krenula prema automobilu, videla je kako je mart mesec zaista prevarantski, jer je bilo jako hladno. Požurila je da uđe u auto, a onda je primetila mladića koji je sedeo na haubi i pušio cigaretu. Okrenula se prema momcima iz obezbeđenja. Jedan je bio tu, što je značilo da su ostali otišli s ocem. Taj preostali namršteno je gledao u mladića u tamnoj šušakvoj trenerci koji je okupirao haubu Lidijinih kola, ali se nije pomakao da ga opomene.

Lidija se naljutila. Odmah je pomislila da je to neko novo lice iz obezbeđenja, jer je tako i izgledao. Mogao je imati oko dvadeset sedam godina, bio je kratko ošišan i imao je građu koja je dovoljno govorila da se bavi nekim borilačkim veštinama ili redovno posećuje teretanu. Pošto ga je videla iz profila, odmah je zamislila da ima krupne, vodnjikave oči i glupav osmeh s kojim će je pozdraviti. Naoštrila se. Ovi iz obezbeđenja postali su suviše bezobrazni, sad čak misle da imaju pravo i da sede na porodičnim kolima, a i da bacaju svuda pikavce.

-Izvini, moram da te upozorim da to na čemu sediš nije stolica, niti je klupa u parku pa da se s tom svojom masom tako lagodno oslanjaš. To je moj automobil i na njemu se ne sedi.

Okrenuo se, iznenađen ženskim glasom koji je čuo. Očito je bio prekinut u nekim

dubokim mislima, jer se videlo kako se teško vraća u stvarnost. Ali ni Lidiji nije bilo baš lako da ne pokaže iznenađenje. Lice tog muškarca bilo je prelepo, zračilo je neverovatnom produhovljenošću, dok su njegove oči bile crne i neprozirne, kao da su zaključale dušu i obavile je najvećim tajnama. Usne koje su ostale poluotvorene bile su malčice krive na levu stranu, ali to nije kvarilo kompletan utisak, čak je razbijalo onu savršenost koju su stručnjaci za lepotu zamerali Lidijinom licu. Kad je progovorio, glas mu je bio smiren, reči odmerene, a pokret kojim je ustao s haube odavao je da je i sam bio iznenađen što je na tom mestu.

-Izvini, molim te. Nisam još svestan svojih postupaka, sve ovo oko mene je novo, zato sam i zamišljen pa sam nesvesno seo na tvoj automobil. Neće se ponoviti.

Iako se smirila od njegovog glasa i lepote, Lidija je i dalje glumila bes.

-Da, svaki novi koji dođe prolazi kroz tu fazu, prvo ne može da se snađe, a onda se toliko oslobodi da šeta po dvorištu kao da je njegovo. Muka mi je od obezbeđenja, muka mi je od novih faca koje viđam. A što nisi otišao do svog kolege tamo na kapiji pa s njim popričao o nekim pravilima ove kuće?

Momak ju je začuđeno pogledao, a onda mu se osmeh razvukao preko lica, kao da je shvatio šta je htela da mu poruči.

-Kolega mi baš nije naklonjen. Popreko me gleda otkad sam došao.

-Verovatno zato što je video da mi sediš na haubi, ali on je mutav da ti to kaže. Ne piše mu u opisu radnog mesta da govori kad ga ne pitaju.

Mladić se i dalje smešio, što je devojkicu iritiralo, pa je zaključila da profinjenost njegovog izraza lica nema nikakve veze s njegovom pameću, jer sigurno nije ukopčao kako je ona uvredila njegov posao.

Ušla je u automobil i nervozno napustila dvorište. Nije odolela a da ne pogleda još jednom u retrovizor i uveri se u to da se neobični momak i dalje smeje i gleda za njom. Poželela je da nazove oca i da mu kaže kako je novi pandur mnogo drzak, a onda je ipak rešila da se ne meša u sve te stvari. Ionako bi umesto njega došao neki drugi, koji sigurno ne bi bio ništa bolji ni pametniji.

Gaga je bila sva u ružičastom, ali ono što je Lidija prvo primetila bila je kosa koju je devojkica nadogradila i sad je dosegala do njene zadnjice.

-Lepo ti stoji duga kosa.

-Hvala, hvala. Juče sam provela četiri sata u salonu samo da bih ovo imala. Mogla bi i ti to da uradiš, ta tvoja neobavezna frizura već ide na živce.

-Puštam kosu, ali neću da stavljam umetke. To me nervira.

-Zašto?

-Ne znam, nekako mi nije prirodno.

-Joj, mnogo si nekad zatupljena. Ali kako hoćeš, meni se baš sviđa.

-I meni, ali samo na tebi.

Ručale su polako, jer Gaga nije zatvarala usta. Prepričavala je tračeve sa žurke koju je Lidija propustila, a to je radila s većim merakom nego što je jela, tako da je trajalo i trajalo. Na kraju je Lidija imala suviše informacija koje nije mogla da poveže o ljudima koje je znala iz javnosti ili s nekih džet-set dešavanja.

-Hoćeš li sa mnom večeras u "Kabare"?

-Ne znam, Gago, ne ide mi se tamo. Ovih dana sam samo za kuću.

-Molim te, zbog mene!
-Pa imaš ti s kim da ideš. Eto, idi s Kaćom, s njom si juče bila i vidiš da ti je bilo dobro.
-Ma, neću s Katarinom Mandić nikud više da idem.
-Što? Ona je baš dobra devojka.
-Tebi su svi dobri zato što ti ne slušaš šta se dešava i što se ne krećeš dovoljno da bi upoznala pravo lice nekih ljudi.
-Šta fali Kaći Mandić?
-Svašta! Prvo, ona ne zna da se ponaša među ljudima. Stalno telefonira, drnda ona svoja dva mobilna i šalje poruke, čak mislim da ona sama sebi tako pošalje SMS kako bi izgledalo da je neko traži. S jednog na drugi, samo piskara i samo joj pište aparati. Ide mi na živce, a uz sve to stalno se kezi nekim glupacima koji tu zalutaju. Sinoć se nabacivala nekim klincima koji su užickali za piće pa došli da se malo provedu i da pokušaju da odglume neke važne face. Posle kad je Kaća videla da na parkingul ulaze u "jugo", nije htela ni da im mahne kad su joj svirali. Glupa je kao točak, ima toliko para, mama joj za noć na tezgi uzme po nekoliko hiljadarki, a ona i dalje ima stav sponzoruse.
-Ne znam, svako ima svoje mane, Gago. Ali Kaća je meni baš nekako dobra.
-Kakve ja imam mane?
-Imaš sigurno, niko nije savršen.
-Ali kakve mane imam kad sam s ljudima? Da li ja ne znam da se ponašam kad izađem? Da li si se ti ikad mene stidela?
-Nisam, mada ni ti nikad ne bi pogledala tipa koji vozi "jugo".
-Normalno da ne bih. Moj automobil košta dvadeset hiljada evra, a ako ja kao žensko mogu da ga imam, zahtevam da muškarac koji mi se sviđa ima bar isto toliko vredan.
-Ti imaš tatu.
-Ima i on.
-Ali nisu sve tate bogate, nisu svi političari kao što je moj ili kao što je bio tvoj.
-Šta sam im ja tu kriva, neka sledeći put kad se rode biraju bolje roditelje.
Ovo je trebalo da bude smešno, ali se Lidija nije nasmejala. Mrzela je što je retko ko od razmažene dece s kojom se družila otkad su se njeni doselili na Dedinje razmišljao kako je imao sreće što je bogat. Svi su to smatrali kao da su to nečim zaslužili, dok su oni ostali, čiji su roditelji bili obični radnici, kažnjeni jer su imali nesposobne pretke. Na svu sreću, ta priča je brzo zamrla i Gaga je nastavila da priča o garderobi koju je kupila i koju namerava da kupi. Kad su se posle dva i po sata rastale, Lidija je bila prinuđena da obeća drugarici da će uveče ići s njom na žurku.
-Prvo ću se videti s Robertom nakratko, pa ću ti se onda javiti.
-Dobro, ja ionako računam da idemo tek oko jedan.
-Što tad?
-Pa znaš da ja volim da dođem posle svih. Nekako mi je to baš kul.
-Kako hoćeš.
Lidija se ponovo setila sina svoje kućne pomoćnice i udarila se po čelu.
-Kako sam glupa! Totalno sam zaboravila da me je Ljilja zamolila da pravim društvo njenom sinu.
-Koja Ljilja?
-Moja kućna pomoćnica.
-Ti ćeš da čuvaš klinca svoje kućne pomoćnice? Ne mogu da verujem! Kako se ovaj svet izopačio, sad gazdarica glumi bebisiterku svojoj služavki.

Lidija se namrštila.

-Prvo, Ljilja nije služavka, to je izraz za one koji su za robovlasništvo i izrabljivanje ljudi. A drugo, njen sin nije beba, niti je dete, mislim da ima više od trideset godina, tako bih nekako rekla.

-Svejedno, ne znam zašto praviš društvo sinu jedne služ... kućne pomoćnice.

-Komplikovana je to priča. Ali ionako će on verovatno po običaju ranije u krevet, dolazi iz nekog sela, tako da ću stići i da se vidim s Robertom pre nego što se nađem s tobom.

-Joj, iz sela! Ti mene šokiraš iz časa u čas!

Lidija je požurila da upali auto kako ne bi previše objašnjavala drugarici koja njene dobre motive nikada ne bi shvatila. Bar ne dok se ne bude sama našla u takvoj situaciji.

-Ćućemo se posle, Gago! Ćao!

Stigla je baš kad je otac izlazio iz kuće i ponovo išao na neki sastanak. Dva džipa zablokirala su joj put do garaže, pa je kola ostavila pred kapijom i peške došla do ulaznih vrata. Otac ju je žurno poljubio.

-Gde si ti, mala?

-Evo, bila sam s Gagom na ručku.

-S Pantićevom Gagom? Neka, neka, on je dobar čovek, šteta što se povukao iz politike. Ali kad se bude oporavio i ozdravio, opet će on da se vrati na staro. To su odnosi koje treba da neguješ.

-Ja Gagu gledam kao drugaricu, a ne kao ćerku tvog korisnog prijatelja.

Otac se namrštio. Uvek je Lidija imala neke revolucionarne stavove, a on je slutio i da ne uživa u onome što je on postao i to ga je ljutilo.

-Ne znam zašto tako razgovaraš sa mnom. Sve ti je moj posao pružio, a ti i dalje stalno pokušavaš da mi nabaciš da ja radim nešto loše i da nisam iskren prema ljudima.

-Pa jesi li, tata?

Nije odgovorio, samo je odmahnuo glavom kao da smatra kako je taj razgovor uzaludan i prošao do drugog džipa. Lidija je pogledom potražila onog drskog momka kojeg je videla pre podne, ali sve one face koje su čekale njenog oca kako bi krenuli, nisu imale ni približno sličnosti s licem koje je zapamtila po neuobičajenoj produhovljenosti. Osetila je malo neraspoloženje i brzo ušla u kuću. Taman je zakoračila na prvi stepenik kad je iza leđa čula majčin glas.

-Lidija, stani!

Majka je izašla iz dnevne sobe obučena u beli kostim, natapirane plave kose, kompletno našminkana.

-Zdravo, mama.

-Nisam te videla puna dva dana, kao da ne živimo u istoj kući.

Tako se često i Lidija osećala.

-Tu sam ja, ali neću da smetam. Ti ideš nekud?

-Idem do onog novog butika u Centru "Sava" da vidim šta ima. Rekla mi je Simićeva žena da ima odličnih stvari. Hoćeš sa mnom?

-Ne bih, mama, moram da se odmorim, izlazim večeras.

-Dobro, kako hoćeš. Mislila sam ti da me voziš, jer mene noge nešto opasno bole, jedva hodam.

Lidija se suzdržavala da ne prokomentariše ogromne majčine štikle zbog kojih bi svaku ženu bolele noge.

-Izvini, ali stvarno sam preumorna.

-Dobro. Idem ja.

Gledala je za majkom kako nestaje iz kuće, a onda se vraća i s čiviluka skida belu dugu bundu.

-Hladno je napolju, a i već me je uhvatio grip.

Kad su se vrata za njom zatvorila, Lidija je naglas rekla:

-Ptičji, verovatno!

Posle sat vremena čula je kucanje na vratima. Neko je bojažljivo kuckao, kao da ne želi da je probudi ukoliko je kojim slučajem zaspala.

Ustala je i otvorila vrata Ljilji.

-Nisam te probudila?

-Nisi, Ljiljo, uđi, samo sam ležala i slušala muziku. Sad sam htela da ustanem i da se okupam.

-Neću da uđem. Htela sam da te zamolim nešto... ako je moguće. Ako nije, nema veze, samo ako jeste, da...

Videlo se da je ženi jako neprijatno da prevali preko usta ono što je želela.

-Reci, slobodno.

-Moj sin... bila sam s njim dva sata po podne, ali opet imate goste na večeri i moram da kuvam jer će doći oko pola deset, a gospođa mi je rekla da bude više vrsta jela, jer su to neki probirljivi Danci, tako da baš imam mnogo posla. Eno ga tamo u kućici, sedi i gleda televizor, ali šta ima da gleda kad je crno-beli i kad na svakom programu ima snega. Plašim se da će mu već sutra dunuti da se vrati kući, a ja ga se čestito nisam ni nagledala. Ljilja je obrisala suze koje su krenule niz njeno izborano, umorno lice. Lidija je uzdahnula, proklinjući u sebi majku koja ženi nije dala bar jedan slobodan dan da provede sa sinom.

-Ne brini, sada ću ja da se istuširam i otići ću do njega, pa ću da vidim kako da ga animiram da što duže ostane. Samo ti idi i kuvaj, a meni prepusti brigu.

-Ako si imala druge planove, ja stvarno ne bih da ih pomeraš...

-Ne brini ništa! Tvoj sin mi neće smetati. Za pola sata biću kod njega, nemoj da se sekiraš.

Kad se Ljilja puna zahvaljivanja povukla, Lidija se lomila između dobrote koja ju je navodila da provede vreme sa seoskim mladićem i između potrebe da vidi Roberta. Okrenula je broj svog dečka, a on se javio s oduševljenjem.

-Taman sam se pitao da me nisi zaboravila.

-Nisam, samo imam neke obaveze. Htela sam da se vidimo večeras nakratko, ali ne mogu jer sam obećala jednoj ženi da joj nešto pomognem.

-Ih, a ja sam te se uželeo i baš sam mislio da ćemo večeras da budemo skupa. Ali nema veze, obaveze i obećanja su ipak važniji, ali onda meni bar obećaj da ćemo se sutra videti.

-Važi, sutra obavezno.

-Zvaću te po podne, a ti računaj na neku lepu večericu.

-Važi.

-Čućemo se sutra, ljubim te.

-I ja tebe.

Kad je prekinula vezu, osetila je užasnu prazninu. Kao da joj je Robert bio premalo, nije

joj bio dovoljan za ono ispunjenje koje je očekivala da će imati nakon razgovora s dečkom. A i želela je da nekog viđa svaki dan, da je ne pušta od sebe, da se i ona oseća drugačije, da ima više želje za susretima. Da bi te misli izbacila iz glave, požurila je pod tuš, ali tamo je ipak gnjavila jer je na taj način odlagala dosadnih sat, dva s Ljiljinim sinom.

U maloj kući koja se nalazila na desnoj strani dvorišta bilo je upaljeno svetlo. Tu su kuću Jovanovići koristili za odlaganje nepotrebnih stvari sve dok nisu dopustili Ljilji da se useli. Spolja nije izgledala trošno, čak se moglo reći da je pristojna, ali je unutra bila puna starog nameštaja koji je Ljilja uspela nekako da sakupi. Ipak, ta žena je bila toliko uredna da je i takvu unutrašnjost držala čistom i pristojnom.

Lidija je pokucala na vrata. Čula je meškoljenje, a onda i korake po drvenom podu. A kad su se vrata otvorila, zamalo se nije srušila. Tamo je stajao onaj drski momak iz obezbeđenja koji se tog prepodneva našao na njenoj haubi.

-Dobro večer.

-Šta ćeš ti ovde?

Lidija nije mogla da shvati šta se događa. Pogledala je iza mladićevih leđa, kao da traži seoskog momka koji sedi šćućuren uz TA peć i uplašeno gleda gosta.

-Došao sam kod majke ako nemaš ništa protiv.

Sad je shvatila, mada i dalje s podozrenjem, spremna da joj ovaj lepi momak svakog trenutka kaže da je sve ovo šala.

-Ti? Ti si Ljiljin sin?

-Da. Dule, drago mi je.

Prihvatila je njegovu ruku, ali mahinalno, a onda je naglo povukla svesna toplote muške šake.

-Ne mogu da verujem.

-Zašto? Ne ličim na majku ili si očekivala da ću nositi kaljače?

Postidela se što je provalio njene misli.

-Ne znam. Prosto sam te pripisala obezbeđenju. Više deluješ kao policajac nego kao lekar.

-Da li mi je to kompliment? Uđi, nemoj da se smrzavaš.

Lidija je u trenutku shvatila da ovakvom momku nije potrebno društvo. Delovao je kao da bi se za tren oka snašao i u Bruklinu, a kamoli u Beogradu.

-Neću, hvala. Samo sam došla da te upoznam.

-Uđi, nemoj da Ljilji rashladimo kuću. Ne boj se, ne ujedam. To što sedim na haubi ne znači da sam neki manijak. Možda sam neotesan, ali izvinjavam se.

Poslušala ga je. Pokazao joj je na kauč koji je bio prekriven nekim cvetnim dezenom, a on je seo na stolicu preko puta.

-Mogu li nečim da te ponudim? Mislim da ima kafe, a za sok nisam siguran.

-Ne, hvala. Neću ništa.

-Pa? Još uvek si iznenađena što sam ja Ljiljin sin?

-Iskreno, jesam.

-Pozitivno ili negativno?

To nije umela da odgovori. Nešto u tom momku strahovito je uticalo na njenu svest. Kad bi se zadubila u njegove crne zenice, osetila bi jezu, bila bi manja od makovog zrna. A on kao da je u očima nosio svu mudrost ovog sveta.

-Ljilja je mislila da ti je potrebno društvo, ona se plašila da ti ne bude dosadno pa da ne rešiš da se brzo vratiš tamo...

-U Laktaše.

-Da, nisam zapamtila kako se zove mesto.

-Ona još ne zna da ja nemam nameru da se vraćam tamo.

Lidija ga je upitno pogledala.

-Moja misija je tamo završena, razočaran sam ljudima, stvarima, događajima. Razočaran sam vrednostima koje su neki, meni bliski ljudi stavili kao prioritet. I ne vraćam se.

Pokušaću ovde da nađem neki posao.

Lidija je povezivala stvari, jednom joj je Ljilja spomenula da njen sin ne dolazi u Beograd jer nema novca, a novac troši na neku obavezu. Tako je devojka u svojoj glavi iskonstruisala priču da je Dule bio oženjen, da je imao i decu, ali da ga je nešto u svemu tome povredilo i oteralo.

-A šta bi radio?

-Ne znam. Najviše bih voleo da se zaposlim u struci, da budem doktor, jer sam za to i učio, ali znam da je to skoro nemoguće, ko će meni, seoskom doktoru, dati posao?

-Da, mnogo je lekara bez posla ovde.

-Zato tražim bilo šta. Ako slučajno čuješ da neko traži izdržljivog momka za rad, javi mi. Nasmehio se kiselo, tako da je Lidija shvatila da je ovo više neslana šala na sopstveni račun nego molba.

-A ti? Čime se ti baviš?

-Manekenstvom. Tačnije, trudim se da se time bavim.

-Zašto se trudiš? Ti si prelepa, siguran sam da te jure fotografi, kreatori i ostali iz te sorte. Pocrvenela je pred takvim komplimentom.

-Nije baš sve tako idealno. Smatraju da moja lepota više nije u modi.

-Budale! Još malo pa će nakaze da budu u modi.

-Tako je to, ukusi se menjaju s godinama.

-Po meni pravilno lice i visoka štikla zauvek će ostati simbol ženstvenosti i lepote. A ti diktatori mode neka ne izmišljaju puno.

Sad se Lidija nasmejala. Bio je strašno simpatičan dok je ovo izgovarao, kao da je stao u odbranu njenih prava. Onda je razgovor zamro. Čitali su i gledali nekud sa strane. Lidija je pomislila da mu je dosadna, da ga je prekinula u nečemu i ustala je.

-Dobro, idem ja sad. Drago mi je što smo se upoznali.

Pružila mu je ruku, ali je on nije prihvatio.

-Gde ćeš, pa tek si došla? Nisam valjda toliko dosadan?

-Nisi, ali sam došla samo da se upoznamo.

-Ljilja mi je rekla da ćeš možda doći da mi praviš društvo. Ne znam što si se onda predomislila.

-Mislila sam, ako ti je dosadno, da odemo nekud, da ti pokažem grad, mada sad vidim da tebe tvoja majka doživljava kao dete, a ti to nisi i umeš sam da se snalaziš.

-Voleo bih da mi pokažeš grad. Ali pod uslovom da tebi to nije problem.

Sad je bila u dilemi. Nije mogla da ostane sama s njim na duže vreme, kao da se plašila onog osećanja koji njegov pogled u njoj izaziva. Ali nije mogla ni da razočara dobru Ljilju. Zato je rešila da nekako izbegne na fin način da s njim večeras provede više vremena.

-Znaš, ja kasnije idem do jednog kluba s prijateljicom, obećala sam joj. A morala bih da

se spremim, tako da nemamo vremena da idemo baš u neki obilazak. Jedino mogu da te vodim u taj klub, ali se bojim da će ti biti dosadno, jer je to suviše uštogljeno.

-Hoćeš da kažeš da se ja, kao seoski momak, ne bih snašao?

-Ne, nisam to mislila...

-Onda me povedi.

Bila je zatečena jer je bila sto posto sigurna da će odbiti. Ostalo joj je samo da klimne glavom i kaže:

-U redu. Budi kod mojih kola oko pola jedan.

-Važi.

Kad je izašla iz kućice, bila je kao muva bez glave. Vratila se u svoju sobu i bacila na krevet. Ubrzano je razmišljala. Najgore od svega je bilo to što će ga videti Gaga, a nije znala kako drugarici da objasni odakle se taj pojavio. Brzo je smišljala laži, a u tom trenutku zazvonio joj je mobilni.

-Halo?

-Ja sam, Gaga. Šta radiš?

-Sad sam krenula da mažem nokte.

-Baš si poranila sa spremanjem. Kako ćemo? Hoćeš da ja dođem po tebe, ti po mene, ili da se nađemo ispred?

Lidiji je jedina prihvatljiva solucija bila da svaka dođe svojim kolima. U klubu je bilo bučno, pa bi izbegla detaljnije upoznavanje prijateljice s Duletom.

-Naći ćemo se tamo. Kad?

-Okolo deset do jedan, na ulazu. Šta ćeš da obučeš?

-Nisam još odlučila.

-Ja već jesam, crnu haljinu s dubokim dekolteom i one cipele s najvišom štiklom. Vesko će u njima morati da me primeti, biću za glavu viša od drugih.

-Ti si blesava!

-Jesam, jesam, pa neka sam! Čao!

-Čekaj! Gago, ja ću doći s jednim muškarcem.

-Robertom?

-Ne, s jednim drugim.

-Opa! Mala, pa ti ništa ne pričaš, odakle ti sad još jedan?

-Ma nije to što misliš. U pitanju je... moj telohranitelj. Mislim, tata mi je rekao da ga vodim sa sobom kad idem, zlu ne trebalo. Tako da moram da ga vodim.

-To je baš kul! A kakav je? Zgodan?

-To nije važno, ionako je samo tu radi pratnje.

-Važi, videćemo se.

Kad je spustila slušalicu, Lidija se stidela same sebe. Ali nije znala kako bi drugačije mogla da predstavi Duleta. Rešila je da mu na putu do kluba objasni kako da se ponaša i šta treba da glumi, ali se pitala kako će on to da prihvati i šta da mu ponudi kao objašnjenje zašto se stidi da kaže da je on sin kućne pomoćnice. Nije delovao kao neko ko se na to ne bi uvredio.

Potrudila se da izgleda sjajno. Zalizala je kosu, ali je pozadi pustila da se malo uvije, tako da je bila poput neke neukrotive devojčice. Istakla je svoje jake plave oči i sasvim malo stavila sjaja na usne. Opredelila se za belu haljinu koja je još jače isticala kontrast između plavih očiju i tamne kose. A i haljina je bila uska i do kolena, tako da je isticala i lepe

oblina. Preko je obukla čupavu jaknu do poda boje peska i obula bele čizmice. Biserima je ukrala vrat.

Kad je izašla iz kuće, Dule je već stajao pored kola. Iznenadila se jer je delovao jako ukusno obučen. Imao je crne pantalone, crnu klasičnu majicu i kožnu jaknu, ali je sve to tako jednostavno na njemu bilo savršeno. U tamnosmeđoj kosi primetila je taman toliko gela da se vidi kako je brižljivo nameštao frizuru.

-Uf, kako izgledaš! Kao milion dolara.

Pocrvenela je i sela u auto. On je seo na mesto suvozača.

-Hvala ti. I ti lepo izgledaš.

-Prema tebi sam kao klošar.

-Nisi, stvarno si se lepo doterao.

Pokrenula je kola svesna njegove blizine i mirisa kojim je bio okružen. Ako je i bio sa sela, to nije značilo da ne zna kako da se sredi za izlazak.

-Sada ćemo se naći s mojom najboljom prijateljicom. Znaš, ona je malčice snob, pa nemoj da joj zameriš.

-Neću, poštovaću je jer je tvoja drugarica.

Ovo je Lidiji začepilo usta. Stvarno nije imala srca da mu kaže kako ga je predstavila kao obezbeđenje, pa se molila da on i Gaga ne započnu razgovor.

Pred klubom je bilo puno automobila. Jedva je pronašla mesto za parkiranje. Gaga je već nestrpljivo cupkala pred ulazom, pozdravljajući se s većinom ljudi koji su ulazili. Lidija je namerno žurila kako bi bila korak ispred Duleta, ne bi li tako sprečila da se prvo on i Gaga upoznaju, a i tako je delovalo kao da ima obezbeđenje.

-Gde si ti do sada? Smrzla sam se.

-Izvini, nije bilo mesta za parkiranje.

-Što ovaj tvoj nije pogurao neki auto i napravio ti mesta? Za šta služi?

Na svu sreću Dule je bio dovoljno daleko pa od muzike koja je dopirala iza zatvorenih vrata gde su stajali namršteni momci nije mogao da ih čuje.

-Hajdemo unutra.

-Čekaj da se upoznam s telohraniteljem.

Gaga je taman krenula ka Duletu, ali ju je Lidija povukla.

-Upoznaćeš se unutra, ulazi.

Gurnula je drugaricu prvu, a onda se okrenula Duletu i rukom mu pokazala da ih prati. Dobili su jedan barski sto. Muzika je bila glasna, gužva je bila prevelika, tako da je Gaga mogla samo preko stola da pruži ruku Duletu. Naručili su po koktel i zabava je počela. Cele večeri Lidija je bila tampon zona između drugarice i Ljiljinog zgodnog sina. Na svu sreću, Gaga je volela da se muva među ljudima, stalno je išla da se pozdravlja s nekim ili da popravi šminku, tako da je Lidija lako sprečavala da se dvoje ljudi previše približe jedno drugom. Najgore joj je padalo to što nije mogla da ode do WC-a, jer bi tako rizikovala da ostavi brisani prostor. Kako je pripadala onim devojkama koje su prezirale da u WC vuku drugarice, sad nije mogla ni da zamoli Gagu da ode s njom, provalila bi da se nešto čudno dešava. Trpela je i skakala s noge na nogu, ali nije odlazila. Kad je Dule otišao do WC-a, Gaga joj je rekla:

-Dobar ti je telohranitelj! K'o lutka je.

Popile su već po tri koktela, a Gaga je ispijala četvrti. Lidija je znala da njena drugarica kad popije želi da se dokopa prvog muškarca koji joj se sviđa, uplašila se da bi to mogao

da bude Dule.

-Ma, lep je, ali je glup k'o točak.

-Stvarno? Uopšte tako ne deluje.

-Veruj mi. A otkad je tebi zanimljiv jedan telohranitelj, molim te?

-Baš je romantično, kao u filmu "Bodigard" s Vitni Hjuston.

-Samo što je ono bio Kevin Kostner, a ovo je Dule.

Da bi promenila temu, potražila je pogledom Veska, ali nije mogla da ga pronađe.

-Da li je tu Vesko?

-Ne, nisam ga videla. Idem da ga potražim.

Na svu sreću, u tom momentu se vratio Dule iz WC-a, tako da je Lidija odahnula.

Napile su se i jedva su izašle iz kluba. Dule im je pomogao da obuku jakne, a onda je uhvatio Lidiju pod ruku i tako joj davao oslonac. Ona se smejala kao luda, sve joj je bilo smešno, a uz to je Gaga dobacivala nekim momcima i zasmijavala je. Ispred, na parking, Gaga je pokušala da imitira jednu devojkicu koja je celo veče igrala ispred njihovog stola. Nije obratila pažnju da je ulje ispod nekog automobila iscurilo, pa je baš tu stala i za čas posla bila na betonu. Lidija se presavijala od smeha, čak nije ni primetila da je Dule nju ostavio i pritrčao da pomogne Gagi. Tek nakon minut, dva urnebesnog smeha, razabrala je da Gaga strahovito kuka, a i neki drugi ljudi su se skupili oko nje. Tad je čula i Duleta koji je govorio da se ne pomera i dobacio Lidiji da doveze auto.

-Brzo, mislim da je slomila nogu.

Lidija je panično požurila do kola, kajuci se što se toliko smejala drugaričinoj mucu, a izgledalo je kao ozbiljna stvar. Kad je dovezla auto, Dule i još jedan momak polako su pridigli Gagu koja je i dalje strašno kukala da je boli noga, pa su je pažljivo stavili na zadnje sedište. Dule se zahvalio nepoznatom momku na pomoći, pa seo na mesto suvozača i rekao joj da vozi u dežurnu bolnicu.

-Misliš u Urgentni centar?

-Ne znam ja koja je bolnica dežurna u Beogradu. Da, verovatno u taj Urgentni centar.

Nagazila je na gas. Negde na pola puta Gaga je prestala da jauče.

-Nisam je valjda slomila?

-Ja bih rekao da jesi. Ali snimiće se i videće se.

-Koliko moram da nosim gips ako sam je slomila?

-Nekoliko nedelja, sigurno.

-Joj, ubiću se!

Pokušala je da pomeri nogu pa je vrisnula.

-Ne pomeraj se, luda devojkico! Ostavi nogu u tom položaju.

Kako je Dule viknuo na nju, tako je Gaga osetila da je napadnuta.

-Šta ti višeš na mene?

-Vičem jer nećeš da me slušaš. Rekao sam ti da se ne pomeraš.

-Ti kao da si doktor! Pojma ti nemaš.

Lidija je htela da propadne u zemlju, nadala se da Dule neće odgovoriti na ovu provokaciju. Ali se prevarila.

-Ja i jesam doktor, tako da znam.

Gaga se nasmejala prekidajući smeh ponekim jaukom.

-Ma da, a ja sam Madona!

-Slušaj, devojkico, ne znam da li si Madona, samo znam da je moguće da ti je naprsla kost,

zato se smiri dok te ne preuzme drugi doktor, a mene baš briga šta ćeš posle da radiš. Lidija je stiskala volan kao da će ga zdrobiti, a jurila je koliko je god auto mogao da ide, samo da što pre stigne do Urgentnog centra i spreči dalji razgovor između nesuđene pacijentkinje i nesuđenog bodigarda.

-Čekaj, kakva je to fora? Doktor si, a radiš kao obezbeđenje?

Sad je Dule tako oštro pogledao u Lidiju, da je poželela da se katapultira iz sopstvenog auta.

-Ja sam samo doktor. A bodigard nikad nisam bio.

-Lidija, ovaj mene zeza?

Lidijino lice je bilo purpurno od stida.

-Ne zeza te. Stvarno je lekar.

-A telohranitelj?

-Nije...

-Što si mi onda rekla da jeste? Ja vas ništa ne razumem.

U tom trenutku stigli su pred Urgentni i razgovor se završio. Dok su čekali da se Gagina noga snimi, Lidija i Dule su sedeli jedno pored drugog u čekaonici, oboje ćutljivi, ali svako iz svog razloga. Nisu ni reč progovorili sve dok se Gaga nije pojavila s gipsom.

-Jebi ga, nisam morala da igram na ulju. Zvala sam sestru da dođe po mene taksijem pa ćemo po moja kola. Ona će da ih odveze zajedno sa mnom kući. Idite vi, nema više potrebe da čekate.

Lidija je izljubila Gagu pre polaska i šapnula joj da će joj sve objasniti sutra kad svrati do nje. Dule joj je samo pružio ruku.

Kad su se našli kod kola, Dule je tražio ključeve.

-Ja ću da vozim, ti si dosta popila.

-Neka, mogu, vozila sam do Urgentnog, otreznilo me sve ovo.

-Vozila si kao nenormalna, mogli smo da izginemo, daj mi ključeve.

-Tako sam vozila da bismo što pre stigli.

-Misliš, da bi mogla da prikriješ svoju izmišljotinu?

Sagnula je glavu. Od Duleta baš ništa nije moglo da se sakrije, ništa nije moglo da mu promakne.

-Neka, ja ću da vozim.

-Ako se plašiš za svoj auto, pokazaću ti dozvolu.

-Ne plašim se! Što si takav, pa nisam ja čudovište da te tako nipodaštavam.

-Ne bih rekao da nisi.

-Evo ti ključeva.

Ljutito je sela na desno sedište. Dule je zaista bio dobar i iskusan vozač, ali je i bio dosledan u ljutnji.

-Ne razumem kako si mogla da kažeš da sam ti telohranitelj. Stvarno mi nije jasno. Ako te je bilo stid što si izašla sa sinom kućne pomoćnice, nije trebalo ni da me vodiš sa sobom. Manje bi mi bilo poniženje da si rekla da nećeš da me vodiš nego ovo što si uradila.

-Izvini! Sto puta izvini! Gaga bi se sigurno loše odnosila prema tebi da je znala ko si.

-Nisam ja beba da ne znam da odgovorim, a i ja se ne stidim što mi je Ljilja majka. Čak se i ponosim tim, jer je ona jedna vredna žena, brižna, prava majka.

Lidija se uvredila jer je to shvatila kao atak na njenu majku koja već godinama nije pokazivala naročitu brižnost prema njoj, osim kad joj je falilo društvo za šoping.

-Ja tvoju majku cenim i volim, ali to ne znači da je samo tvoja majka dobra.

-Nisam to ni rekao, samo ti napominjem da se ja svoje majke nemam zašta stideti.

-A ako je tako, što nisi dolazio tako dugo da je obiđeš?

Kola su se naglo zaustavila. Okrenuo se licem prema njoj, a u svakoj crti bio je životinjski bes. Čak mu se i glas izmenio.

-Slušaj, razmažena balavice, nemaš prava da diraš u stvari koje ne znaš i koje nikada i ne bi razumela, jer živiš u svetu koji je ušuškan, gde možeš da biraš šta ćeš i da li ćeš da radiš, gde ima novca da se kupi sve što se poželi, pa i osećanja. Ostavi mene i moju majku na miru, nikad nećeš biti zrela da shvatiš ono što ona i ja znamo.

Kad je video da Lidija ne pokazuje nikakav znak da će nešto progovoriti i usprotiviti se, nastavio je s vožnjom. Ispred kuće je parkirao i besno izleteo iz kola. Nije joj poželeo ni laku noć. Kao popišana se odvukla u svoju sobu i u krevetu zaplakala ni sama ne znajući zbog čega. Znala je samo da je u nečemu pogrešila i imala je utisak da je zaista razmažena i glupa balavica. A to je izgledalo kao poražavajuće otkriće, naročito kad je dolazilo s lepih Duletovih usana.

Ustala je tek oko podneva. Bila je strahovito gladna, ali se plašila da siđe do kuhinje, svesna da može sresti Ljilju kojoj je sin verovatno ispričao kako se grozno ponela prema njemu. Bilo ju je sramota. Zato se iskrala iz kuće i pozvala Roberta. On je pristao da se nađu pre dogovorenog vremena i zajedno su otišli na ručak. Primetio je da je ćutljiva, ali nije mogao da izvuče iz nje zbog čega. Lidija je prosto na sve odgovarala kako nije raspoložena da priča. Tako je i on odustao od daljih pitanja, ali nije se osećao dobro zbog toga što je devojkica bila toliko nepoverljiva prema njemu.

-Lidija, šta ti tražiš sa mnom?

Ovo pitanje ju je navelo da se malo trgne iz svoje melanholije i da obrati pažnju na plavokosog momka koji je sedeo preko puta nje.

-Zašto me to sad pitaš?

-Muči me nešto. Skoro da sam siguran da nisi zaljubljena u mene. Ali opet si sa mnom. I nije mi jasan razlog. Da sam ja bogat a ti siromašna, razumeo bih. Da sam ja lepši od tebe, takođe bih razumeo. Ali ti imaš toliko toga boljeg i lepšeg od mene u životu, da osim ljubavi ne vidim razlog zašto bi bila pored mene. Iskreno, i ne osećam da si naročito zainteresovana za mene.

Čitao ju je kao knjigu, mada je znala da toga nije svestan. Znala je da je mogla da ga smiri i da mu izbaciti te bubice iz glave samo da je rekla nekoliko rečenica kojima bi slagala da je zaljubljena. Ali nije mogla. Presele su joj laži. I već je naslutila da ovaj dan vodi njihovom raskidu.

-Slušaj, Roberte, mislim da je apsurdno da te lažem. Nisam zaljubljena u tebe. Dopadaš mi se, prijaš mi, bolji si od drugih s kojima sam mogla da budem, a i potreban mi je neko, bar u određenim trenucima. Isto tako sam svesna da ti ne zaslužuješ da imaš devojkicu koja je s tobom iz sebičnih razloga, tako da je najbolje da završimo danas ovo što smo imali.

-Zato si me zvala na ručak?

-Ne, nije mi palo na pamet da će do ovog razgovora doći, ali kad je već došlo, bolje da izguramo istinu do kraja.

-Ako nisi već unapred mislila o raskidu, zašto si onda bila tako ćutljiva i zamišljena?

-Muči me neko drugi.

-Neki muškarac?

Pogledala je Robertovo razočarano lice i u tren oka shvatila da je zaista muči jedan drugi muškarac, da neprestano misli o Duletu i da joj je pred očima njegov lik. U poređenju s Duletom, Robert je izgledao kao isprana fotografija.

-Da, muškarac.

-Sad mi je jasno. Ali šta je, tu je. Ja ne mogu da te molim da ostaneš sa mnom, pogotovo ne sad kad si našla drugog. Samo da znaš da mi je jako žao što je kraj. Mislio sam da će trajati.

Kad su se posle desetak minuta rastali i svako otišao svojim kolima, kao da joj je malo bilo krivo što je izgubila tako dobrog momka. Poželela je da je Robert bio veći borac i da je insistirao na tome da daju još malo vremena njihovoj vezi, jer bi na taj način mogla da razmisli i da shvati kako će joj Robert kao dečko i te kako biti potreban u teškim i dosadnim momentima. Nije joj se vraćalo kući, tamo je kao opasnost pretio Dule, ljut i uvređen, ponižen i ponosan. Kao da je to bila njegova kuća, a ona je bila gost i to nepozvani.

Setila se jadne Gage. Najavila joj se i obišla je. Gagina kuća je bila manja od Lidijine, ali je imala daleko više nameštaja. Njena majka je volela stilski nameštaj, tako da je samo punila prostorije novim komadima. Gagu je našla kako leži u svom ogromnom krevetu i gleda film. Noga joj je bila u gipsu i strahovito je smešno delovala.

-Umreću od dosade! Sve bih dala da mogu da sednem u kola i odem negde na kafu.

-E, nema mrdanja jedno vreme. Moraćeš da se primiriš i da upoznaš dosadu.

-Lidija, ja ću da poludim. Neću videti Veska ko zna koliko.

-Što ga ne pozoveš da te obiđe?

-Znaš da mi se ne javlja na telefon. Ali ako ga ti vidiš negde slučajno, obavezno mu reci da sam jadna, bolesna.

-Teško da ću ga ja videti, znaš i sama da ne idem na mesta gde i on.

-Ali ako ga slučajno sretnješ, u prolazu.

-Dobro, reći ću mu.

-Nego, šta se to sinoć desilo s onim bodigardom? Kakva je to priča - čas je doktor, čas telohranitelj?

Lidija je znala da mora reći istinu prijateljici, jer više nije znala šta bi mogla da slaže, a da za sebe zadrži činjenicu da je povelala sa sobom sina kućne pomoćnice. Zato je sve i rekla Gagi, koja je samo cuktala i vrtela glavom. Na kraju je prokomentarisala:

-Ne mogu da verujem da onakav dasa može da bude sin neke služavke.

-Nije ona služavka već kućna pomoćnica!

-Isto ti je to. Ali mi još nije jasno odakle ti ideja da ga povedeš? Mislim, on se pristojno ponašao, niko ga nije provalio u okolini da ne pripada našem sloju, ali šta da je bio neki glupavi kreten koji ne zna ni padeže?

-Obećala sam Ljilji, njegovoj majci, da ću da mu pravim društvo da ne bi bio sam.

-Ti daješ obećanja služavki? Stvarno nisi normalna! Ali ajde da to zaboravimo. Ionako si u pravu, da si mi rekla pre toga ko je on, ne bih ni u ludilu pristala da pođe s nama.

Ovako mi je bar pomogao oko noge. A i sladak je, da nije služavkin sin, verovatno bih ga obrlatila. Jesi li videla kako je samo građen?

Lidija je to primetila, ali ništa nije potvrdila drugarici. Plašila se da sama sebi prizna koliko je Dule privlačan.

-Mnogo mi je žao što Vesko nije bio sinoć!
Priča je nastavljena u drugom pravcu, što je Lidiji donelo olakšanje.

Vratila se kući oko osam sati. Bio je već mrak i nadala se da je ni Ljilja a ni Dule neće primetiti. Ali čim je zakoračila u kuću, iz trpezarije se pojavila Ljilja. Lidija se zbunila, no ubrzo je shvatila da žena nije ljuta na nju i da ništa ne zna o njenoj sinoćnoj gluposti. -Poznala sam po koracima da si ti. Gospodin i gospođa te čekaju u dnevnoj sobi. Rekli su mi čim stigneš da ti kažem da dođeš tamo i da pozoveš brata. Izgleda da je nešto važno u pitanju.

Lidija se namračila. Uopšte joj se to nije svidelo s obzirom na to da su poslednji porodični sastanak imali kad je Siniša uhvaćen s nekom devojkom kako se goli penju na haubu tuđih kola.

-Nešto se desilo?

-Pojma nemam, ali deluje mi da je nešto važno u pitanju.

-Dobro, videćemo. A gde je Siniša? Da li je on uopšte kod kuće?

-Jeste, ceo dan je u kući. Mislim da se nešto prehladio pa je samo tražio da mu donesem ručak u stan.

-Idem da ga pozovem.

Potrčala je uz stepenice zadovoljna što Dule ništa nije rekao majci, ali je za sobom čula:

-Hvala ti što si povelala mog sina sinoć sa sobom. Rekao je da se lepo proveo. A i moram ti reći jednu lepu vest. On se neće vraćati za Bosnu, rešio je da ostane ovde. Samo se nadam da tvoji dobri roditelji neće imati ništa protiv da jedno kraće vreme bude sa mnom u onoj kućici, bar dok ne nađe neki posao i drugi smeštaj.

Lidija, poznajući svoju majku, skoro da je bila sigurna da će roditelji imati nešto protiv, jer nisu imali razumevanja za nepoznate ljude koji bi mogli da zavise od njih. Ali nije to rekla Ljilji već je nastavila da juri stepenicama.

Brata je jedva nagovorila da siđe s njom. Opirao se smatrajući da to što roditelji imaju da im saopšte sigurno nema neki naročiti značaj, ali ga je Lidija molila da iskoriste tako retku priliku da budu svi na okupu.

-Mnogo si ti meni nekako romantična.

Na kraju su se zajedno pojavili u dnevnoj sobi. Majka je sedela na visokoj stolici boje smaragda, a otac se šetao od klavira koji je tu stajao samo kao dekoracija do velikog okna kroz koji se videla sitna kiša koja je upravo počela da pada. On je prvi i progovorio kad su sin i ćerka ušli i smestili se na niske fotelje.

-Deco, tako se retko viđamo da nekad strašno žalim što se bavim ovim poslom, ali isto tako znam da ne bismo kao porodica imali ovakav komfor da sam se ja opredelio za neki posao koji donosi više slobodnog vremena.

Siniša je prevrnuo očima i odmahnuo rukom.

-Čale, ostavi nas na miru s tim uvodima, nisi na sastanku.

Majka je pokušala da ga opomene, ali otac je nastavio priču:

-Ne govorim sve ovo da bih pravio uvod, već da bih vam objasnio situaciju. Ja sam sad na visokoj funkciji i postoji stalna opasnost od toga da neko pokuša da me likvidira.

Lidija je prebledela. Odjednom joj se učinilo kao da je otac nešto načuo i kao da ih priprema za loše stvari.

-Naravno, zbog toga mi je i dodeljeno obezbeđenje i pratnja. Ali ja sam se sve vreme

borio da i vas nekako zaštitim. Ljudi znaju da su deca slaba tačka svakog roditelja i plašim se da bi neprijatelji mogli da pokušaju da mi napakoste preko vas. Zato sam se izborio za još tri plate za ljude koja bi čuvali vas dvoje.

Siniša je počeo da se smeje.

-Sine, šta je tu smešno?

Majka ga je s nežnošću pogledala, mada je pitanje trebalo da ga ukori.

-Ne mislite valjda da ću ja vući za sobom nekog ćelavca?

Otac je znao da će sa Sinišom imati problem.

-To je za tvoje dobro, Siniša.

-Ma, mogu ja i sam da se čuvam, nisam dete. Sredi mi dozvolu za pištolj pa mi neće biti potrebna nikakva zaštita.

-Ne mogu da ti sredim jer si zabrljao u vojsci. Da se nisi mangupirao i pucao u fenjere, i da to nisu sve novine objavile kao udarnu vest, mogao bih da ti sredim. Ovako isto mogu, ali neću. Zašto da se to jednom sazna i da ispadne da sam činio nešto što nije ispravno?

-Ih, ti kao činiš sve po pravilima i propisima! Da je tako kako kažeš, mi ne bismo imali ovu kuću.

-Ja sam pošteno stekao novac za sve što imam, Siniša.

-Ma, ne zanima me. Neću prikolicu i neću pratnju.

Sad je majka shvatila da je pravo vreme da se lukavo umeša.

-Sine, pa ja baš mislim da bi bilo dobro da imaš telohranitelja. Zamisli samo kako će devojke da te gledaju, a i njega uvek možeš da pošalješ za šta god ti padne na pamet.

-Svetlana, ne lupaj gluposti. Nije to rob već obezbeđenje.

Ali Siniša je već prihvatio majčinu priču.

-Da, mama, u pravu si. Vidiš, s te strane uopšte nisam razmišljao. A reci mi koliko bi vremenski on meni mogao da bude na raspolaganju?

-Kako si ti muškarac, a time si u većoj opasnosti, i više si van kuće od sestre, imao bi čoveka koja bi ti bio na raspolaganju od podneva pa do osam, devet sati, u zavisnosti od toga kakvi su tvoji planovi i da li si kod kuće. Noću bi te pratio drugi sve dok se ne vratiš kući.

-Taj će da zagine.

-Nemoj da se ponašaš prema njima kao da su kućići. To su ljudi koji rade opasan posao.

-Ma znam, ćale.

Namignuo je majci.

-A mogu li ja da izaberem koga ću?

-Već sam našao dvojicu. Za trećeg mi je problem.

-Onda su ta dvojica moji, a ti juri trećeg za Lidiju. Je li to sve što se mene tiče?

-Jeste. Isto važi i za tebe Lidija, samo što ćeš ti imati jednog u pratnji, jer ti se ipak manje krećeš i jedan može da bude dovoljan.

Siniša je već napustio sobu, sretan što će moći da se mangupira pred novim devojčkama kako ima lično obezbeđenje.

-Tata, meni nije potreban, ja ne pravim ekscese i malo ko zna kako izgleda tvoja ćerka.

-Neprijatelji to lako mogu da saznaju. Problem je što imam samo jednog za tebe, tako da smo mama i ja odlučili da onome koji bude tvoja pratnja, a mislimo da će to trajati samo dok sam ja u Vladi, pružimo smeštaj u okviru kuće kako bi ti bio na raspolaganju dvadeset četiri sata dnevno, u ono vreme kad ti ideš iz kuće.

-Stanovaće u našoj kući?

-Ne, nego će da stanuje u maloj kući.

-A Ljilja?

Lidija je zaprepašćeno pogledala u oca pa u majku, svesna da se oni bez milosti spremaju da daju otkaz iz kućice jednoj ženi.

-Ljilja će morati da se snađe za drugi smeštaj. Važnije je u ovom trenutku da mislimo na bezbednost naših života.

Lidiji se plakalo. Znala je kako je teško naći jeftin stan, o tome joj je Ljilja već pričala kako se mučila po raznim sobama dok joj Jovanovići nisu dozvolili da stanuje u kućici. A i jedna žena im je bila svakog dana potrebna, što znači da bi morala svakodnevno da putuje ko zna koliko do Dedinja i nazad do mesta gde bi pronašla jeftin smeštaj, a time i smeštaj daleko od tog elitnog dela grada. A onda joj je sinula ideja.

-Mislim da bi to moglo jednostavnije da se reši. Upoznala sam Ljiljinog sina, on je baš rešio da nađe posao. Idealno bi bilo da i on ostane, a i da Ljilja bude tu.

Otac je zainteresovano pogledao u ćerku, ali se majka umešala.

-Koliko ja znam, taj njen sin je doktor, a ne telohranitelj. I došao je sa sela, verovatno misli da se i ovde tuku vilama, a ne da se potežu pištolji.

Nerviralo je Lidiju kako majka ponižava Duleta i kako o njemu ružno priča.

-Nije istina, on je vrlo snalažljiv.

-A kako ti to znaš, mlada damo? Da se nisi družila sa sinom kućne pomoćnice?

-Jesam, sinoć sam ga vodila na piće, ako te, mama, baš zanima.

Jovanovička je bila šokirana.

-Išla si među svet s njim? Da li si ti normalna? Hoćeš i ti da stigneš u tabloide kako se ćerka jednog važnog političara viđa s nekim sirotim seljakom kome majka radi kao kućna pomoćnica?! Strašno!

-Mama, nemoj da nipodaštavaš ljude zbog njihovog porekla. Koliko ja znam, i tvoj otac je bio zemljoradnik.

Otac je video da ova priča vodi samo u paklenu svađu, zato je stao između njih dve.

-Ako misliš da taj Ljiljin sin ima potencijala i mogućnosti da te zaštiti, reci mu da za pola sata dođe ovde, da ja s njim porazgovaram. Je li on tu, kod Ljilje?

-Da, spava kod nje.

-Onda mu reci da dođe pa ću ja proceniti kakav je. Može na probnom radu da bude nedelju dana, da vidimo da li će proći test. Ali prvo da ga ja ošacujem. Ionako je možda bolje da to ne bude neki namazani lik iz grada, jer takvi znaju kome mogu da prodaju informacije i da zarade pare. Imam da obavim nekoliko telefonskih poziva pa ću ga za pola sata primiti.

Lidija je bila sva srećna, tako da je prišla i poljubila oca u obraz, ali je osetila besan majčin pogled na sebi. Znala je da će biti prepirke između roditelja, jer je njen otac ipak imao više humanosti u sebi i shvatio je da Lidija u stvari traži pomoć i za Ljilju i za njenog sina, da imaju krov nad glavom i da ostanu zajedno, dok je majka bila ljuta isključivo zbog toga što joj se Lidija usprotivila i uspela da je pobedi.

-Hvala ti, tata. Ljilja će biti presrećna.

Iako je čula da se majka i otac prepiru kad je napustila sobu, nije ni za trenutak pomislila da će otac promeniti mišljenje. Iako je bio političar, bar je držao nepokolebljivo do svojih stavova.

Ostalo je još samo da obavesti Ljilju, a onda i Duleta.

Tražila je kućnu pomoćnicu svuda po kući, ali nje nije bilo. Zato je morala da ode do kućice, što joj je teško palo, jer je pretpostavila da će tamo biti i Dule. Za trenutak kao da se predomišljala da li da uopšte ode i ponudi Duletu posao, ali onda je shvatila da mora to učiniti, jer je to bio jedini način da se u neku ruku izvini za ono što mu je uradila prethodne noći.

Iz kućice su se čuli glasovi. Na trenutak je zastala kako bi se pripremila za susret s Duletovim pametnim očima, a do nje je dopirao muški glas.

-Mama, ne mogu ja ovde da se snađem, bolje je da prihvatim taj posao u Banjaluci. Nije sjajan, ali ne verujem da ću ovde naći bolje. Tamo bar poznajem ljude i sigurniji sam da neću napraviti greške. Beograd nije za mene. Previše je tuđ i čini mi se da na svakom ćošku vrebaju daleko veće ljudske zlobe nego što sam to doživeo u Laktašima.

Lidija je shvatila da Dule želi da se vrati u Bosnu, a to joj je odjednom jako teško palo. Osećala je da je glavni krivac za tu njegovu odluku, a pri samoj pomisli koliko će to jadnoj Ljilji teško da padne, bilo joj je još gore. Zato je žustro pokucala na vrata i ušla unutra. Majka i sin su sedeli jedno pored drugog, ona je plakala, a on ju je pokroviteljski zagrlio i tešio. Kad su ugledali Lidiju, oboje su se uspravili, Ljilja je obrisala suze i nasmešila se, a Dule se uozbiljio i gledao je s neskrivenim nepoverenjem.

-Izvinite što smetam, ali morala sam hitno da vas nađem. Imam jednu vest za vas.

-Kakvu, dete?

-Tata želi s Duletom da razgovora za pola sata.

-Sa mnom?

Dule se namrštio. Očigledno nije bio spreman na lepa iznenađenja.

-Da. U vezi s poslom.

Ljilja je poskočila, uhvatila devojkicu za ruke i vidno uzbuđena pitala o kakvom je poslu reč. Kad je Lidija rekla da mu je potreban telohranitelj koji bi čuvao nju, Duletov smeh se orio po sobi.

-Ne mogu da verujem da se još igraš te igre.

Lidija je pocrvenela, shvativši kako sinoćnji događaji i posao koji se nudi ovom muškarcu zaista u kombinaciji deluju kao loš scenario. Ali Ljilja, koja nije imala pojma šta je u pitanju, okrenula se prema sinu i naivno ga upitala:

-Kakve igre, sine?

-Mama, nije važno. Reci gospodinu Jovanoviću da nisam zainteresovan.

Lidijino očajanje je bilo vidno. Već je bila spremna da krene i da učini onako kako joj je odlučni Dule rekao.

-Zašto nisi zainteresovan? Ne razumem, sine, pa to je idealno, Lidija je dobra devojkica, neće ti biti težak posao, a i bićeš mi blizu.

-Mama, neću, nisam zainteresovan. Imam ja svoj ponos.

-Kakve veze ima ponos s tim?

-Ima, ima, ali nemoj da me nagovaraš da pričam o tome.

Devojkica je zbunjeno stajala na vratima, a onda se setila da će i Ljilja izgubiti dom ukoliko njen sin odbije posao koji mu se nudi. Rešila je da otvori karte pa se obratila momku koji ju je i dalje nepoverljivo gledao.

-Slušaj, ja sam predložila ocu da ti dođeš na to mesto. Ako misliš da sam time htela da te ponizim, jako se varaš. U tom momentu važnije mi je bilo šta će biti s Ljiljom nego s tobom.

-Kakve veze ima šta će biti s mojom majkom ako ja odbijem posao?

-Ima, jer onaj koji bude moj telohranitelj, sigurno će stanovati u ovoj kući. Pošto je sam, onda mora da bude pri ruci u svako doba dana i noći. Tako su moji rešili. A ako on bude pri ruci, stanovaće ovde, što znači da će tvoja majka morati da traži drugi smeštaj. Neću ni da ti objašnjavam šta to znači.

Ljilja je zakukala pokrivši lice rukama.

-Joj, gde ću ja da nađem stan?!

Duletovo lice kao da se još više smrklo.

-To je čista ucena od vas Jovanovića.

-Nije ucena, to je moje rešenje komplikovane situacije, ma kako to tebi izgledalo. Tebi je potreban posao, a tvojoj majci ovaj smeštaj.

Ljilja se okrenula prema sinu i molećivo ga gledala.

-Dobro, ići ću na razgovor. To ionako nije trajan posao i mada mi ne prija što ću biti tvoj telohranitelj, učiniću to zbog majke.

Lidija se nasmešila Ljilji, a ova joj se zahvalila što je tako nešto predložila ocu.

-Nema na čemu, Ljiljo. Ti znaš da ja tebe volim. Dule, budi za nekih dvadesetak minuta u dnevnoj sobi.

Okrenula se i otišla. Pao joj je kamen sa srca, ali je znala da još ništa nije gotovo. Možda će otac odbiti da primi tog momka, a možda će i Dule da kaže ili učini nešto što će sve pokvariti. No, sama pomisao da bi Dule mogao biti njoj na raspolaganju kad god to poželi prosto ju je činila napetom, ali u nekom lepom smislu.

Tek sutradan ujutru kad je nešto ranije nego obično sišla na doručak i zatekla oca kako užurbano završava omljet sa šunkom, saznala je da je Dule od tog dana njen telohranitelj.

-Dobar je to momak, a i lekar je, što može nekad puno da znači. Kad nekud kreneš, obavesti ga, on mora svuda da ide s tobom kad si van kuće.

-U redu, tata.

Sa zadovoljstvom se bacila na doručak. Otac je ubrzo otišao svojim poslom, a Ljilja je provirila u trpezariju i sva obasjana ponovila joj da je Dule dobio posao.

-Znam, Ljiljo, znam. A gde je on?

-U kućici. Otiđi do njega, pa eto, čisto se dogovorite o tome kako će sve to da izgleda.

-Hoću.

Iako nije baš bila spremna u tom momentu da vidi muškarca kojeg je prvo nazvala bodigardom, a onda ga, u neku ruku, u to i pretvorila, sama sebe je hrabrila da je ona sad njegova gazdarica i da bi bilo najbolje da se tako i ponaša.

Pokucala je na vrata, a kako joj niko nije odgovorio, sama je ušla. Čula ga je kako peva iz kupatila, pa je sela u stolicu i čekala ga. Izašao je ogrnut peškirom, a kad ju je video, nije se ni potrudio da požuri i obuče nešto pristojnije.

-Otkud ti? Idemo nekud?

-Ne još, nemam nekih planova za današnji dan, bar ne za sada. Još je rano.

-Onda? Što si došla?

Ovaj ton je smetao Lidiji, ali je rešila da proba s njim da stvori bar prijateljski odnos.

-Htela sam samo da se dogovorimo o tome kako će da funkcioniše naš odnos. Mislim, poslovnj.

-Poslovnj će funkcionisati, ti ćeš me obaveštavati o svojim planovima i ja ću ići s tobom, biću fina, dobra senka i vozač kad ti zatreba. Ne znam da li ti je otac rekao da mesečno

imam tri slobodna dana koja mogu da iskoristim u dogovoru s tobom, da ti najavim ranije kad neću biti tu za tebe, pa da te neko iz pratnje tvog brata pokrije.

-To mi nije rekao, ali u redu je. Što se mene tiče, možeš da dobiješ i više.

-Nije mi potrebno.

-Da li si zadovoljan platom koju ti je tata dao?

-To tebe nije briga. Ako te baš zanima, pitaj svog oca.

-Ne zanima me iznos, samo da li si ti zadovoljan.

-A što te to zanima?

-Pa eto, ljudski.

-Ti i ja samo u poslovnom odnosu i ništa više. Tako da tebe moja raspoloženja i stavovi ne zanimaju. Ti si za mene samo jedna razmažena tatina ćerka koju čuvam od eventualnih očevih neprijatelja, a ja sam radnik tvog oca.

Lidija se razbesnela. Činilo joj se da se ona uzalud trudi da s ovim momkom uspostavi normalnu komunikaciju. Rešila je da mu pokaže ko je gazda. Ustala je i drsko mu se unela u lice.

-Ako je tako, onda u dva sata budi spreman. Idem kod prijateljice, ne znam koliko ću se zadržati, a ti ćeš morati da me čekaš u kolima.

Dule ju je gledao s besom u očima, ali je uspeo da se kontroliše i samo je klimnuo glavom. Bilo je to dovoljno da Lidija zadovoljno napusti kućicu.

Iako joj se nije išlo ponovo kod Gage, taj dan je skoro ceo provela pored drugaričine postelje. Namerno se tako dugo zadržala da bi Duleta kaznila sedenjem u kolima. Ali očekivala je da će on reagovati zbog toga, no nije joj ni reč rekao. Zatim je zvala svaku svoju poznanicu i do ponoći išla od lokala do lokala, ispijala kafe i tako Duleta navodila da se bar jednom pobuni. No, nije uspela, on kao da je s lakoćom gutao svoj posao. Kad je iscrpljena od praznih priča koje je vodila rešila da krene kući, dala je njemu da vozi. Zamišljeno je gledala kroz prozor, pitajući se zašto sad nije zadovoljna kad je uspela da mu pokaže gde mu je mesto. Kao da je ta pobeda nad njim nije ispunjavala. Najgore joj je bilo to što on uopšte nije progovarao, kao da je nem. A nekako joj se činilo da bi najviše želela da je s njim provela prethodni dan umesto s onim poznanicama s kojima je imala malo toga zajedničkog.

Počinjalo je da je nervira njegovo uporno ćutanje. Kad su već ušli u dvorište, nije mogla da se suzdrži a da mu nešto ne kaže:

-Izgleda da ti posao uopšte ne prija.

Dule se okrenuo prema njoj. U tamnim zenicama nije mogla da pročita kako je ovo shvatio.

-Hoćeš da kažeš da nisam nešto dobro uradio?

-Ne, nisam to mislila. Sve je u redu, samo stalno ćutiš.

-Posao pratnje ne zahteva brbljanje, zar ne? A kako sam mogao da primetim, ti si se danas baš napričala, s toliko si se ljudi videla i provela vreme uz ispijanje kafa i tračarenje, da ne znam šta bih ja posle svega toga mogao zanimljivo da kažem.

Postidela se. Shvatila je da Dule na njen način života gleda kao na traćenje vremena, i u neku ruku i ona se slagala s tim. Ali nije ničim želela to da mu potvrdi.

-Hoćeš da kažeš da ti smeta s kim ja provodim vreme i na koji način?

-To nije u opisu mog posla. Da li smo gotovi za danas?

Tako je želela da mu kaže da nisu, kako će otići na još neka mesta, ali i sama je bila suviše umorna da bi ga iz inata umarala.

-Da, jesmo. Videćemo se sutra.

Nije odgovorio. Gledala ga je kako žurnim koracima odlazi ka kućici, a onda se bezvoljno i sama prošetala do svoje. Bila je prazna, uvređena, poražena. Taj momak je na nju delovao jače nego što je to sebi želela da prizna.

Narednih mesec dana svaki dan je bio sličan prethodnom. Lidija je non-stop izmišljala kako i gde da provede vreme van kuće, samo da bi što više bila u Duletovom društvu, ali on je poslušno izvršavao svoje obaveze i nije pričao više nego što je morao. Patila je devojka, htela je da nađe način da mu se približi, no njegova ledena barikada koju je postavio od one prve noći prosto je izgledala neprobojna.

Jedne subote rešila je da ode u šoping kako bi bar na taj način podigla svoje samopouzdanje. Hodala je tržnim centrom, a korak iza nje išao je Dule. Nerviralo ju je to što nikako da stane pored nje, što ne može da ga pita za neki savet, da mu pokaže neki komad odeće koji bi kupila, a uz sve to činilo joj se smešno što on pre deluje kao manijak koji prati svoj plen, nego kao neko ko bi trebalo da je čuva. Onako ćutljiv i ozbiljan, prateći je u stopu, Lidiji se činio kao da je namerno ismejava svojim ponašanjem. Pred jednim izlogom je zastala opčinjena cipelama od zmijske kože koje su stajale na najisturenijem mestu. Taman je htela da uđe u radnju i proba ih, kad ju je zaustavio poznati glas.

-Lidija!

Okrenula se u pravcu tog poziva i videla Roberta. Dule se na trenutak primaknuo, ali kad je video da je Lidija prepoznala mladića plave kose, vratio se nazad.

-Ćao, Roberte. Otkud ti ovde?

-Došao sam da vidim jedan lokal, otvorio bih i ovde jednu menjačnicu. A ti? U šopingu si?

-Došla sam da vidim šta ima.

Robert je tad primetio da Dule stoji tik uz njih i da se ne odvaja.

-Ovaj momak je s tobom?

Lidija je pogledala iza sebe. Kvrcnulo joj je u glavi da bi mogla malo da se poigra s Duletovim ponosom, u inat tome što se on tako hladno i odmereno postavlja prema njoj.

-To je telohranitelj.

Robert je širom otvorio oči, začuđen onim što je čuo.

-Da li ti preti neka opasnost?

-Ne verujem, ali tata je insistirao na tome. Mada, nemam pojma šta bi ovaj jedan mogao da udari kad bi neko rešio da mi naudi. Verovatno bi pobjegao.

Nasmejala se izveštačeno, glasno, svesna da Dule iza njenih leđa besni od poniženja, ali ni to joj nije bilo dovoljno pa se maznim glasom obratila Robertu, želeći da nesuđenog telohranitelja napravi ljubomornim.

-Znaš li da si mi nedostajao? Više puta sam htela da te pozovem, ali sam se plašila da ćeš reći kako više ne želiš da me čuješ.

Nikada tako nešto nije izgovorila nijednom muškarcu, a ako je neko bio šokiran onim što je rekla, to je bio jadni Robert.

-Mogla si da me pozoveš u svako doba dana i noći. Otkud da si to želela kad si me onako šutnula, kao da sam bio nebitan lik u tvom životu?

-Ne znam šta mi je bilo, verovatno loš period, ni sama nisam imala pojma zašto sam to učinila.

-Imaš li vremena da odemo na ručak?

Nije se dugo razmišljala, već je videla Duleta kako sedi u kolima ispred restorana u kome ona cvrkuće s drugim muškarcem. Bila je sigurna da mu je to dovoljno dobra kazna za to što je on nju mučio ignorisanjem.

-Naravno, volela bih.

-Hajde, idemo odmah.

Lidija se okrenula ka Duletu. U njegovim očima bilo je neskrivenog besa, pa nije ni mogla dugo da ga gleda u oči, već je gledala nekud kroz njega.

-Ti idi mojim kolima, Robert i ja ćemo njegovim.

Nije sačekala odgovor, uzela je Roberta pod ruku i krenula.

Kako su se parkirali u istoj garaži, Dule ih je vrlo lako stigao. Nerviralo ju je to što mu uspeva da ponovo bude nekako odgovoran, a želela je da ga i dalje ponižava, koliko god je moguće. Kad su već bili na širokom beogradskom bulevaru, mazno se privila uz Roberta i pitala ga da li njegov auto može da ide još brže.

-Naravno da može, samo sam ja mislio da ti baš nisi luda za jurnjavom kolima.

-Volela bih da onom glupaku koji me prati malo pobegnemo, čisto da se pomuči da nas stigne.

Robert je dao gas i nastala je prava jurnjava kroz grad usred dana. Naglo je skretao u sporedne uličice, nije poštovao saobraćajne znakove, a uglavnom je prolazio kroz crveno. Ali kad god bi se okrenula da vidi gde je Dule, nije mogla da se načudi, on ih je i dalje pratio, nisu mogli da mu pobegnu. Najzad su stigli pred restoran i morala je da prizna da je Dule sjajan vozač. A to je potvrdio i Robert kad su izašli iz kola.

-Ovaj tvoj ume da juri, svaka čast. To moram da mu priznam.

Krenuo je ka kolima gde je naizgled mirno sedeo telohranitelj, ali ga je Lidija zaustavila.

-Pusti ga, nemoj još i da se uobrazi. Idemo da jedemo, gladna sam.

Poslušao ju je, pogotovo što ga je lagano uhvatila pod ruku, što nikada pre nije sama uradila. U Robertu se pojavila nada da bi s ovom devojkom mogao ponovo da uđe u vezu koja bi bila daleko bolja nego ona prethodna.

Ručali su, ali kako je vreme prolazilo, tako je Lidija postajala sve više ona stara - zatvarala se u sebe i sve manje pričala. Robert nije imao pojma koliko se izduvala, kako ga je maksimalno iskoristila za svoje opake sitne planove da naudi Duletu, pa je pomislio da se samo umorila.

-Hoćemo li se sad vidati ozbiljnije nego ranije?

Lidija se trгла iz svojih razmišljanja. Svesna da je Robert slučajno naišao u trenutku kad joj je to bilo potrebno, a svesna i toga koliko joj ništa ne znači, pocrvenela je. Stidela se što ga je namamila jer to nikada nije radila s muškarcima, kako se poigrala saznanjem da je Robert želi kao i pre.

-Ne znam, videćemo. Čućemo se pa kako bude.

-Čekaj, Lidija, mislio sam da si mi danas stavila do znanja da sam ti nedostajao i da ti je žao što smo prekinuli. Zašto sad opet deluješ nesigurno kad te pitam da li ćemo se pomiriti i opet pokušati zajedno? Kakvu igru igraš?

-Ne igram igru, samo ti kažem da ćemo videti. Zašto sad moram da ti obećavam bilo šta?

-Što si me onda dovela u situaciju da mislim kako je ovo novi početak?

-Možda i jeste, ne znam. Nemoj sad da me gnjaviš, umorna sam.

-Od čega?

-Od hodanja po buticima, eto od čega. I hoću da idem, postajem nervozna.

-Šta ti je? Nisam te valjda ja iznervirao?

-Jesi, ti si.

-Čime, Lidija? Samo sam pitao šta je značilo ono što si mi rekla kad smo se sreli.

Besno je ustala. Znala je da je ona negativac, da je Robert u pravu što joj postavlja sva ta pitanja, ali kako nije imala normalan odgovor kojim bi sakrila kako ga je samo iskoristila, bilo joj je lakše da odglumi bes i ljutnju.

-Rekla sam, pa šta? Ne moraš zato sad sa mnom ovde da planiraš budućnost. Zašto ne pustimo stvari da idu same od sebe?

-Pustićemo, ali moram da znam šta želiš, ne bih da opet dođem u situaciju da mi odjednom iz čista mira kažeš da nećeš više da budeš sa mnom.

-To se nikad ne zna, ne mogu da ti obećam da se to neće ponoviti.

-Onda ja nisam spreman da se opet viđam s tobom, Lidija. Neću da se vezujem za devojkicu koja očigledno jako plitko ulazi u veze i ima emocije koje se menjaju iz dana u dan, ali nikad nisu dovoljno jake da bi bar na tren izašle na videlo.

Ovo je rekao ozbiljno, kao da stavlja tačku na svaki njihov budući odnos. A ona je jedva dočekala da tako nešto čuje.

-U redu, možda je i najbolje tako. Misliš da sam ja neka nezainteresovana, hladna osoba i vidi se da me dobro ne poznaješ.

-Nikad mi nisi dozvolila da te upoznam, a trudio sam se.

-Nisi izgleda dovoljno.

Okrenula se i izašla iz restorana. Okrivila je njega, istina bez razloga, ali joj se činilo da je postupila najbolje moguće. A onda se susrela s Duletom. On je sedeo u kolima i čitao novine. Kad je otvorila vrata, samo ju je prezrivo pogledao i upalio auto. Lidiju je zboleo taj prezir više nego bilo šta drugo. Sad se kajala što je sve ovo izvela, ali povratka nije bilo.

-Kuda idemo sad?

-Kući.

Glas joj je otkrio da je slomljena, da je tužna i da se u njoj raspada ceo svet. Nije imala snage ni da se izvini, samo je želela što pre da dođe kući, uđe u svoju sobu, pusti muziku i zabije glavu u jastuk kao noj, da se sakrije od sveta.

Ali Dule je bio raspoložen za razgovor.

-Kao gazdarica, mislim da bi trebalo da znaš da ću danas tvom ocu dati otkaz.

Ovo ju je preseklo kao da joj je neko mačem prepolovio donji deo tela.

-Zašto, Dule?

-Zašto? Pitaš me zašto? Nemoguća si! Dokle si ti spremna da ideš samo da mi je znati! Kad te čovek pogleda, pomislio bi da si iznutra jedna nežna, dobra devojčica koja se plaši sveta i ljudi, ali kad te zaista upozna, otkrije vešticu kakva se retko rađa.

-Nisi u pravu, nisam veštica.

-Jesi, veštičara si, grozna si, loša si osoba. Na tebe je tvoje prezime delovalo tako da misliš da možeš da ponižavaš ljude.

-Nije tako! Izvini za ovo danas. I za ono u klubu. Ne znam zašto sam to radila. Imam haos u glavi.

-Imaš, imaš. To je haos koji drugima zagorčava život i zbog koga drugi žele da pobjegnu što dalje od tebe.

Zaplakala je. Rekao je da želi da ostavi posao, da ode daleko od nje. A ona o tome nije mislila, nije htela da se to dogodi.

-Izvini za sve, Dule. Ali ti ne znaš istinu.

-Istinu? Kakvu istinu?

-Moju?

-Zašto plačeš? Sad ti je krivo što me nisi još malo više ponizila?

-Ne! Plačem jer si me tako pogrešno procenio.

-Ma nemoj!

-Da! Nisam htela da te ponizim... Prvi put sam htela da te zaštitim, da te Gaga ne bi ponižavala.

-Je li? Baš si ti neka moderna dobra vila. A šta je bilo danas?

-Danas... danas sam...

Nije mogla da izgovori do kraja, bile su to suviše krupne reči za nju. A Dule se nasmejao, prezrivo, pun snage.

-Eto, nisi stigla da izmisliš neko adekvatno opravdanje.

-Ne izmišljam opravdanja.

-Izmišljaš, Lidija. I loše lažeš.

-Ne lažem! Danas sam htela da ti se osvetim, jer si prema meni bio užasno hladan ovih dana.

-Da mi se osvetiš? Zar misliš da sam ja bio hladan bez razloga?

-Ne, imao si dobar razlog, ali ja sam se stvarno trudila da ti to nadoknadim, da ublažim ono što sam uradila. Zato sam i ocu predložila tebe za ovaj posao, a ispalo je da sam i tu pogrešila.

Već su bili blizu kuće Jovanovića. Dule kao da je malo usporio.

-Ne verujem ti da si imala bilo kakve dobre namere. Mislim da si čak i posao tražila za mene kako bi me do kraja ponižavala.

-Grešiš... užasno grešiš.

Glas joj je postajao sve tiši, htela je da suzbije plač, ali nije joj to lako polazilo za rukom.

-A reci mi, ako je tako kao što kažeš, što bi tebi uopšte stalo da popraviš utisak kod nekog kao što sam ja?

Na to ni sama nije imala jasan odgovor.

-Ne znam.

-Eto, vidiš kako lažeš. Ma, nema potrebe da pričamo više, daću otkaz i izgubiću se da više ne moramo ni ti ni ja da prolazimo kroz svakodnevne stresove.

Lidiji je odjednom bilo jasno da ovaj mladić nju ne podnosi, da mu je odvratno što svaki dan mora da provede pored nje, a to saznanje dovelo ju je do još većeg bola. Iz nje su potekle reči, nekontrolisane, iskrene, takve kakve nikad ne bi ni sanjala da će izgovoriti.

-Da, shvatila sam. Ti me ne podnosiš i ne krivim te za to. Verujem da sam u tvojim očima jedna zla devojka, sujetna i razmažena i da sam ti odvratna. Ali još jednom ti kažem da me ne poznaješ, nije sve crno-belo kao što ti vidiš kad gledaš u moj svet. Da se ne bi više mučio i provodio vreme kraj mene, daj otkaz. Spasi se, nemoj da mučiš sebe na ovaj način. Jeste, ja sam užasna i kučka sam, mrziš me, rado bi me zadavio kada bi to mogao da učiniš bez odgovornosti. U pravu si, bolje da ne radiš posao koji ne možeš da podneseš.

Bili su svega nekoliko stotina metara pred kapijom. Dule je naglo zakočio i pre nego što je stigla bilo šta da ga pita, osetila je snažne ruke kako je celu obuzimaju, privlače je ka

njemu i onda je sledio poljubac, dug, strastan, upečatljiv. Nije se opirala, kao da je i sama želela da se baš tako nešto desi. Uzvrćala je isto onako kako se i osećala - hirovito. Kad su se najzad odvojili, oboje su bili crveni u licu, teško su disali i u kolima je strujala jaka fizička želja. Tela su se tresla, a Duletove ruke su je i dalje čvrsto držale. Gledali su se pravo u oči, no ona nije mogla da iz njegovih proćita šta misli, zašto ju je poljubio, kuda sve to vodi. Ona, koja nikada s muškarcem nije mislila o budućnosti, sada je htela sve da zna. Ali pitanja su ostala prigušena, jer se on prvi povratio od onog što se desilo i ponovo pokrenuo mašinu. Sledećeg trenutka već su ulazili kroz kapiju, a očevu obezbeđenje ih je podozrivo posmatralo. Parkirao je i okrenuo se ka njoj. Sad je ponovo bio onaj isti, daleki i smireni Dule.

-Izvini za ovo što se desilo. Odmah ću da vidim s tvojim ocem za otkaz.

Uhvatio je kvaku na vratima, ali ga je zadržala Lidijina tiha, stidljiva rečenica.

-Ne želim da daš otkaz. Želim da budeš pored mene.

Okrenuo se i na trenutak je izgledalo da će je ponovo poljubiti, ali se okrenuo ka kapiji i video kako ih pomno posmatraju.

-Ne možemo ovde da pričamo. Hajde da kasnije opet izađeš iz kuće pa ćemo otići nekud.

-Da, važi.

-Čekaću da mi javiš kad krećemo.

Stisnuo je njenu nežnu ruku i izašao iz kola. Posmatrala ga je kako odlazi prema kući, tromo je hodao, zamišljen i tako drag. A onda je i ona izašla iz kola.

Samo je želela da se što pre osami pa da razmišlja o svemu što joj se desilo. Kao za inat, kuća je bila puna ljudi i čim je ušla, pozvana je da se upozna s nekim kravatama koje su uz svoje doterane žene halapljivo grabile hranu koju je Ljilja očito ceo dan spremala. Zadržali su je duže nego što je želela. Majka ju je opomenula da se ne izvlači tako lako, jer su ovi ljudi jako važni za očevu karijeru. U jednom trenutku neki proćelavi debeli čovek je glasno prokomentarisao kako Jovanović ima divnu ćerku i pitao da li je udata.

-Nisam udata.

-Imam ja sina tvojih godina. Bili biste vas dvoje odličan par.

Lidija se namrštila. Ako je sin ličio na oca, svakako ne bi volela da ga ima za muža.

Majka se ubacila u taj razgovor umesto nje.

-U to sam sigurna. Eto, moja Lidija je malo stidljiva, a i živi u maštanjima pa ju je teško spustiti na zemlju. Udaja bi bila prava stvar za nju, da shvati šta su obaveze u životu.

-Onda ću ja sledeći put da dovedem sina da se oni lepo upoznaju.

-Baš se radujemo. Mene je, kao i svaku majku, samo strah da ona ne upozna nekog dripca koji će da se zalepi za njeno prezime i na to što joj je otac u vrhu zemlje, pa da je zbog toga obrlati i da tim brakom upropasti i njen život, a i naše prezime. Znae, vlast ne traje doživotno, pogotovo ne u ovoj zemlji, a zamislite šta bi bilo s mojom Lidijom jednog dana kada njen muž shvati kako više nije ćerka važnog čoveka?! Sigurno bi iskaljivao na nju sav bes što je to tako i što nije izvukao više koristi od slave njenog oca. To bi bilo strašno.

-U pravu ste, gospođo. Potpuno se slažem.

Lidija ih je slušala i pucala po šavovima. Njihove reči su je pogađale u bolno mesto, kao da su nenamerno vređali onaj poljubac koji je doživela sa sinom kućne pomoćnice.

-Mama, da li si se ikad zapitala da bi mene neki dripac mogao da uzme iz ljubavi, da mu ne bude važno moje prezime već da voli mene onakvu kakva jesam?

Majka je ljutito odmerila ćerku, ali je zadržala ljubaznost zbog gosta.

-Ljubav prolazi, draga moja, naročito kad nema šta da se jede.

-Prolazi, koliko ja znam, čak i kad se ima ovoliko đakonija na stolu.

Majka i ćerka su se gledale kao dve zveri koje čekaju da skoče jedna na drugu. Lidija je znala da je žena shvatila kako je aludirala na njenu i očevu fizičku razdvojenost, a činilo se i da je gost to shvatio, pa je upao među njih s nekom potpuno drugom pričom. To je Lidiji dalo vremena da se izvuče iz tog legla političara i njihovih poltrona.

Kao za inat, ni na svom spratu nije mogla mirno da prođe do sobe. Naletela je na Sinišu koji je bio vidno pijan i u dnevnoj sobi imao društvo.

-Seko moja! Gde si ti ceo dan?

-Išla sam da obiđem prodavnice.

-Šta bi ti drugo i radila? Nego, dođi da te upoznam s mojim drugarima.

-Nemoj, Siniša, žirim, idem samo da se istuširam i presvučem pa izlazim.

-Imaš neke planove kasnije?

-Da.

-E, sve to otkazi. Večeras ostaješ ovde, jedan moj drug te je video u nekom klubu i odlepio na tebe. A on je baš jaka faca, tako da moraš to da mi učiniš.

-Ne lupaj gluposti, nisi mi ti makro.

Siniša je počeo da je vuče prema dnevnoj sobi, ali se ona opirala držeći se za vrata.

-Nemoj da me vučeš, neću da se upoznajem.

-Ma ima da se upoznaš kad ti ja kažem.

-Neću, pusti me.

To povlačenje je dugo trajalo, ali kako je brat bio pijan, okliznuo se na uglačani deo parketa i pao. Tresnuo je glavom o zid i zakukao. Kad je videla šta mu se desilo, Lidija je pritrčala i kleknula kraj njega u želji da mu pomogne. Tog trenutka je dobila takav šamar da joj se sve zaljuljalo. Kako je Sinišina šaka zakačila i njenu usnu, ubrzo je mogla da oseti ukus krvi na jeziku.

-Tako ti i treba, glupačo! Marš odavde, nisi ti ni za šta. U pravu si, ne bi ni trebalo da te upoznajem s pravim momcima, posle da me bude sramota koliko si glupa.

Jedva je ustao i oteturao se u dnevnu sobu.

Lidija je pred ogledalom s užasom primetila kako joj je rascepao gornju usnu. Jedva je zaustavila krv. Ali suze nije mogla. Današnji dan je bio prava mora, jedino je onaj Duletov poljubac bio nešto od čega je mogla da diše i bez vazduha. Svesna da neće nikako moći da pokrije rasekotinu na usni, još jače je zaplakala. Taman se nadala kako će moći s Duletom da provede večer na nekom mirnom mestu, kako će se doterati da mu bude najlepša, a sad je morala da odustane od toga. Istuširala se i obukla trenerku pa se na prstima provukla kroz kuću i izašla u dvorište. Tamo su je dočekali začuđeni pogledi telohranitelja, kojima nije bilo jasno zašto devojka ide kod novog kolege u kuću.

Kad je otvorio vrata, Dule se zaprepastio. Povukao ju je unutra.

-Šta se desilo?

Ispričala mu je. Bio je besan, spreman da istog trenutka ode do Siniše i da mu razbije nos. Jedva ga je sprečila, svesna da bi takav potez bio kraj i Ljiljinog i njegovog posla.

-Žao mi je samo što ne možemo nikud da idemo. Vidiš kakva sam, sramota me je i pred tobom da stojim.

-Ti si i sad prelepa, Lidija. A ja želim s tobom da razgovaram. I ne znam zašto sam

nestrpljiv da to bude baš večeras.

-I ja to želim... Ali ne smem dugo da se zadržavam ovde, oni tatini telohranitelji ionako su otvorili četvore oči kad su videli da dolazim ovde. Njima ništa ne promiče, a sigurna sam da su tolike ulizice da će odmah tati da kažu šta su videli.

-U pravu si. Idemo onda odmah nekud.

-Ali kuda ću ovakva?

-Nećemo među ljude. Vozićemo se, ako treba i do Niša i nazad. Meni je bitno samo da budemo zajedno.

Zagrlio ju je na trenutak.

-Nisi ponela jaknu?

-Ne, pa samo sam došla da ti kažem da ne mogu da izađem.

-Nema veze, nemoj da se vraćaš gore. Evo ti jedna Ljiljina, samo se ogrni do kola. Iz ormara je izvadio tamnosivu staru perjanu jaknu i prebacio je preko njenih ramena. Izašli su iz kućice svesni kako su pod prismotrom. Dule je seo za volan, a ona pored njega. Odahnuli su kad su napustili kapiju.

Parkirali su se na obali reke. Oborili su sedišta i Lidija mu je ležala na grudima.

-Žao mi je što ne mogu da te poljubim. Taj tvoj brat bi trebalo malo da se prevaspita.

-Nije on toliko loš, samo ga je zahvatilo ludilo tatinog uspeha.

-Razumem da ga braniš, ali trebalo bi nešto da učiniš i za sebe. Živiš tako prazan život, izgubićeš se u njemu.

-Znam, Dule. Samo nemam rešenja. Tatina funkcija je sve lepo uništila u mojoj porodici. Donela je bogatstvo i slavu, ali ništa sem toga. I tebe...

Poljubio ju je u čelo. S njim se osećala sigurno. Bilo joj je kao da nikada nije ni želela bilo šta osim da njemu leži na grudima.

-Ja sam odlepio za tobom kad sam te prvi put video. Onda kad si me izgrdila što sedim na haubi.

Nasmejala se.

-Odakle si ti pokupio izraz "odlepiti"?

-Zašto?

-Pa to je žargonski beogradski izraz.

-Ti još misliš da sam ja jedan seoski momak koji se teško snalazi u velikom gradu?

-Nisam to mislila...

Sad se on nasmejao i čvršće je zagrlio.

-Nije potrebno da se pravdaš, ne prebacujem ti. Ionako sam siguran da malo znaš o meni, jer Ljilja nije takva žena koja će da lako ispriča svoje porodične tajne.

Lidija se zamislila. Zaista je tako mala znala o tom muškarcu u koga se iz časa u čas sve više zaljublivala.

-Da li mi sad dovoljno veruješ da bi mi rekao nešto o sebi?

-Verujem ti. Ne znam zašto, ali ti verujem. Izvini zbog onih reči danas. I kad sam ih izgovarao znao sam da nisu istinite i da tako ne mislim. Ti nisi veštica, nisi zla. Ti si samo jedna mala devojčica koja se ne snalazi u svom životu.

Pomazila ga je po licu.

-Onda mi reci nešto o sebi.

-Vidiš, moja porodica je sve do moje petnaeste bila divna, srećna, puna razumevanja. Živeli smo u Subotici, tamo sam i rođen. Ljilja je radila kao službenica u pošti, a otac je

bio vozač autobusa. Onda je doživeo nesreću, jedne zime vozio je ekskurziju na Zlatibor, ali je sneg tako napadao da je izgubio kontrolu i autobus je sleteo niz liticu. Na svu sreću zaustavilo ga je gusto drveće, tako da nije došlo do katastrofe koja je mogla da se desi. Sva su deca prošla s manjim ogrebotinama, ali je tatin kolega, drugi vozač, doživeo jak potres mozga, a kasnije je to preraslo u neku izraslinu koja je dovela do toga da čovek izgubi moć govora i da oslepi na jedno oko. Moj otac, koji je inače bio jako častan čovek, nije umeo da prevaziđe krivicu koju je osećao. Stalno je ponavljao da se nesreća ne bi dogodila da je malo usporio, iako je policija utvrdila da on nije vozio nedozvoljenom brzinom i da nema ljudske krivice u tome. Počeo je da pije, sve se izmenilo u našoj kući, a onda je jednom udario Ljilju tako da je pala i slomila ruku. Ja sam imao već osamnaest godina, tri pune godine sam trpeo to mučenje s ocem alkoholičarem i majkom koja se trudila da sačuva kakvu-takvu porodicu. Kad je slomila ruku, shvatio sam da više ne ide. Podržao sam je da se razvedu, ali moj otac to nije ni primetio. Kao da je jedva dočekao, jer je tako mogao nesmetano da bude u svom svetu pijanstva i da se druži s čašicom. Do pre godinu dana on je bio u Subotici najveći alkoholičar i svi su ga izbegavali. Sad je na lečenju jer mu je alkohol pojeo jetru, pa više nije imao izbora. Ja kontaktiram s njim, ali samo da bih mu pomogao da se izleči, mada ga više ne smatram ocem. Ljilja je morala da ostavi mesto u pošti, jer su neki zli ljudi smatrali kako je ona psihički narušena i nije sposobna da radi. U stvari, bilo je dosta nezaposlenih žena čiji su muževi imali uticaj na direktora pošte, tako da je brzo nakon razvoda ostala bez posla. Našli smo se na ulici. U Sarajevu je živela Ljiljina sestra od tetke, pa smo otišli kod nje. Tamo sam završio medicinu, a onda je moja tetka umrla i rođaci njenog pokojnog muža izbacili su nas iz stana. Jedan moj kolega s fakulteta u to vreme se selio za Beograd i ponudio je da neko vreme Ljilja i ja živimo u njegovom stanu dok se ne snađemo. Tako smo i planirali, ali sam ja dobio posao u Laktašima, mestu kod Banjaluke, koji mi je bio siguran. Ljilja prvo nije htela da se rastanemo, ali ja sam znao da bi za njenu napaćenu dušu najbolje bilo da živi u velikom gradu, jer ju je i Sarajevo podiglo i vratilo joj volju za životom. Tako je ona došla ovde i kod vas se zaposlila, a ja sam otišao u Laktaše. Eto, to je ta priča o meni. Lidija je znala da tu fali još jedan deo, možda onaj koga se najviše plašila.

-A zašto si rešio da se ne vraćaš tamo?

Pogledala ga je baš u trenutku kad mu je preko lica prešla tužna senka.

-To je bolna priča. Nisam spreman još da je ponavljam. Sam se mirim s tim, tako da ne bih dirao u svežu ranu.

Devojka je sad bila sasvim uverena da je on u Laktašima ostavio srce. I bila je ljubomorna ma koliko to neobično zvučalo.

-Dobro, neću da insistiram. Ako ikad budeš bio spreman da mi ispričaš, ja ću te saslušati. Jedno vreme su tako uživali u tišini.

-Nikada ne bih otišao odavde. Ostao bih s tobom ovako do kraja života.

-I ja s tobom. Kao da je vreme stalo.

-Da... Znaš o čemu razmišljam?

-O čemu?

-Šta bi tvoji roditelji rekli kad bi slučajno saznali da se ovako nešto dešava među nama?

Lidija je prebledela, ali na svu sreću Dule to nije mogao da vidi. Setila se majčinog razgovora s onim debelim gostom, i to joj je bilo dovoljno da kaže:

-Ne bih volela da otkrijem šta bi rekli kad bi saznali.

-Misliš da bi to bila katastrofa za njih?

-Dule, kažem ti da ne bih volela da saznam.
-Tvoj otac mi deluje kao realan čovek, ne znam baš da li bi on pravio probleme. A tvoju majku nisam upoznao, video sam je par puta u prolazu, ali ona nije obratila neku naročitu pažnju na mene.
-Ona je takva.
-Šta ćemo onda ti i ja da radimo?
-Kako to misliš?
-Da li ćemo da se krijemo?
-A šta nam drugo preostaje, Dule?
Uzdahnuo je i blago je odgurnuo od sebe. Ispravio je sedište i nakon minuta ćutanja i gledanja nekud u daljinu, pitao je:
-Hoćemo li da krenemo?
Lidiji je odjednom bio tuđ, kao da do pre samo minut, dva nisu ležali zagrljeni i bili bliski kako samo mogu oni koji su zaljubljeni.
-Šta ti je odjednom?
-Nije mi ništa, samo mislim da je vreme da krenemo. Pogledaj, već je pola dva.
-Baš me briga za vreme! Ionako me ništa pametnije i lepše ne očekuje kod kuće. Reci mi, što si takav sad?
-Lidija, možda nije dobro sve ovo što radimo. Možda si ti bila u neku ruku u pravu.
-U vezi s čim?
-U vezi sa mnom. Ja ipak jesam jedan seoski mladić, bar u poređenju s tobom. Nešto se u njoj otkačilo, skočila je na njega i počela da ga ljubi kao poludela.
-Stani, tvoja usna...
-Baš me briga za usnu!
I dalje ga je ljubila, iako ju je posekotina zaista bolela, ali nije htela da obraća pažnju na to, jer je znala da bi je više bolelo kad bi ostala bez njega. Kad se na kraju uželela vazduha, odmakla se.
-Nikad više da nisi gledao na sebe kroz ono što sam ja iz gluposti rekla ili učinila. Molim te.
-Lidija, da li znaš da ćemo morati da se krijemo od tvojih?
-Znam. Svesna sam toga. Ali meni neće biti teško.
-Dokle tako?
-Ne znam, Dule. Ali nemam snage o tome da mislim. Samo želim da budem s tobom. I strah me je da bi nas oni mogli rastaviti. Zato neću da mislim o tome. Nemoj ni ti. Molim te, ne još. Ne sad kad sam te najzad pronašla.
Zagrlili su se. Dule je razmišljao o njenim rečima, a onda se složio s tim.
-U redu. Nećemo sad sve da kvarimo tim razmišljanjima, rano je. A možemo li bar Ljilji da kažemo? Ona može da nam bude dobar saučesnik.
-Ako ti nemaš ništa protiv da tvoja majka sazna, nemam ni ja. Ljilja će razumeti.
-Ona će se obradovati. A sad stvarno idemo kući. Videli su te da izlaziš u trenerci i da si ušla bez jakne, a izašla s njom, pa ne bi bilo baš pametno da zaglavimo do kasno.
-Da. U pravu si. Idemo.

Ujutru je ustala već oko devet sati. Tako je slatko spavala da je i kratak san bio sasvim dovoljan da se oseća sveže i odmorno. Kako je otvorila oči, Dule joj je nedostajao. Osetila je glad i sišla u kuhinju. Tamo je zatekla Ljilju koja je mesila kolače.

-Dobro jutro, Ljiljo.

-Dobro jutro, snajo.

Lidija se prvo iznenadila što je Dule već uspeo da kaže majci o njima, ali onda se postidela.

-Nadam se da ti ne smeta što te zovem snajom?

-Ne, nikako. To mi je čast.

Ljilja je gledala s ponosom mladu devojkicu.

-Ne znaš kako sam se obradovala kad mi je jutros Dule rekao da ste zaljubljeni.

-Jutros? Kad je pre ustao?

-Navikao je on rano da ustaje. Nas dvoje svakog jutra popijemo kafu, a onda ja dođem ovde.

-Čim doručujem otići ću do njega.

-Samo, dete, morate da budete oprezni. Rekla sam ja to njemu, ali on se malo naljutio.

Kaže da je svestan da ga tvoji ne bi baš s oduševljenjem prihvatili, ali vidim da ga nervira kad o tome priča. Znaš, nemoj da se ljutiš što ću ti ovo reći, ali ako gospođa bude saznala istinu, ima i on i ja da letimo odavde. A nismo u takvoj situaciji da baš sad ostanemo bez posla. Dobro, tvoj otac je dao veliku platu Duletu, a i meni je prošli mesec povećao, ali to još nije dovoljno da bismo ostali na ulici.

-Razumem, Ljiljo, ništa se ne brini.

-Hvala, dete, znam ja da si ti dobra i razumna. Da ti vidim usnu? Rekao mi je Dule šta se desilo. Tvoj brat je dobro dete, ali baš ga alkohol može upropastiti. To ja dobro znam.

-Ljiljo, ispričao mi je Dule za svog oca i nesreću, nadam se da se ne ljutiš na njega?

-Ne ljutim se, draga moja, pa on zna kome može da se poveri i s kim to da podeli. A je li ti ispričao za malog Jasmina?

Lidija je progutala knedlu.

-Ne, nije.

-Uh, sad sam bila brza na jeziku.

-Nema veze, Ljiljo, rekao je da ima još nešto da mi ispriča, ali da sada nije spreman.

-Nemoj mu reći da sam se izlanula.

-Neću, sigurno neću.

Mali Jasmin... Lidija je razmišljala dvesta na sat. Sklapala je kockice. To mu je bio sigurno sin kojeg je izgubio zbog žene koju je voleo. Bolela ju je sama pomisao da bi on mogao negde imati nekoga kome je pripadao. U tom trenutku u kuhinju je ušla majka. Kad je videla ćerku kako razgovara s kućnom pomoćnicom kao da su prisne prijateljice, namrštila se.

-Ljiljana, da li je gotov doručak?

-Jeste, na stolu je. Postavila sam pre deset minuta. Sada će i kafa da stigne.

Ljilja se uzmuvala po kuhinji.

-Otkud ti, Lidija, da si ustala tako rano? Sinoć sam bila u tvojoj sobi oko jedan, mislila sam da si budna pa da se pozdraviš s Trajkovićem, onim gospodinom pred kojim si ispala vrlo nekulturna. Ali ti nisi bila u sobi. Verujem da si kasno došla, pa me čudi kako si tako rano ustala.

Lidija je iznervirano krenula ka trpezariji, majka ju je u stopu pratila.

-Pa? Ti ne pričaš s rođenom majkom?

-Otkad ja treba tebi da polažem račune kad se vraćam?

-Možda je vreme da počneš. Sumnjiva si ti meni. U poslednje vreme se ponašaš kao da

nisi sva čista.

Lidija je zauzela mesto za stolom i počela da jede, želeći da je majka ostavi na miru.

-Ko zna, možda se drogiraš, možda piješ?

-Mama, ništa od toga.

-Čim ti onako prisno brbljaš s Ljiljom, meni je jasno da nisi sva svoja.

-Ne shvatam kakve to veze ima. Ljilja je čovek i to sjajan čovek.

-Je li? A onaj gospodin pred kojim si sinoć bila nekulturna manje je vredan za razgovor od kućne pomoćnice?

-Verujem da jeste.

-Kako si bezobrazna!

U tom momentu pojavio se i otac na vratima.

-Kakva je ovde galama od ranog jutra?

Pogledao je prvo u ženu pa u ćerku, a onda se smračio.

-Šta je ovo Lidiji na licu?

Majka se tek tad zagledala u ćerku i primetila krastu na nadutoj usni.

-Iju, crna Lidija, nisam ni videla! Šta ti je to?

-Kako nisi videla? U šta gledaš? Pričaš sa ćerkom a ne vidiš kako je unakažena. Ko ti je to uradio?

Lidija je prebledela. Nije mogla da izda brata, znala je da bi se on strašno naljutio na nju ako bi rekla da ju je udario. Zato je pokušala da sakrije istinu.

-Ma, slučajno sam pala.

Ali otac nije bio od juče.

-Nemoj da lažeš, tako nešto ne može da se stvori od pada. Vidi se da te je neko odalamio preko usta. Govori, ko je?

-Tata, nije me niko udario...

A onda se umešala majka.

-Rekla sam ti ja da onaj Ljiljin nije sposoban da je čuva. Sigurno je niko u kući nije udario, a kad izlazi van, stalno je prati taj Ljiljin sin. Ako je neko mogao da je udari pored njega, stvarno ne znam što ga plaćamo.

Lidija se zaprepastila, pogotovo kad je otac rekao:

-Sada ću smesta da kažem Ljilji da dovede tog klipana, da vidim šta se tu desilo!

Krenuo je ka vratima kuhinje, a Lidija je na trenutak birala između brata i voljenog muškarca. Nije znala da li je pravilno odabrala, ali je morala tako da postupi jer je bilo bliže istini.

-Tata! Stani! Nema on ništa s tim. Nije bio prisutan kad sam dobila udarac.

Otac se besno okrenuo.

-Nije bio prisutan? A gde je bio? Njegov zadatak je da se ne odvaja od tebe kad god si napolju.

-I ne odvaja se. On odlično radi svoj posao.

-Ne shvatam što ga braniš, to mu neće pomoći. Kako je onda moglo da se desi da te neko udari ako se on ne odvaja od tebe?

-Zato što... udario me je Siniša.

-Siniša?

Lidija je presudila. Izdala je brata, ali nije mogla da dozvoli da Dule ni kriv ni dužan strada. To ne bi dozvolila da se desi čak ni nekom telohranitelju u koga nije zaljubljena. Majka je sela na stolicu. Držala se za srce.

-Jao, kako mi lupa srce. Ne mogu da verujem.

Ali ni Lidija ni otac nisu obraćali pažnju na njeno prenemaganje.

-Zašto te je brat udario?

-Ne znam, tata. Bio je nervozan. Nisam htela da sedim s njegovim društvom, pa smo se pokačili. Izgubio je živce...

Otac je izašao iz trpezarije i Lidija je znala da je otišao pravo u Sinišinu sobu. Više nije bila gladna. Prošla je pored majke rešena da što pre ode nekud s Duletom, kad ju je sustigla rečenica:

-Izdajice, rođenog brata si ocinkarila.

Isplakala se na Duletovom ramenu. Proveli su ceo dan šetajući se po gradu, ručali su u jednom malom skrivenom restoranu, a Dule je insistirao da plati.

-Sad si moja devojka i nemoj da se svađamo oko toga.

Bila je ponosna na njega. Tek tad je videla kako se devojke okreću za njim i kako ga s čežnjom gledaju. Bio je zaista prelep.

-Nemoj da si tužna. Imaš mene. Znam da te pogađa to što ti je majka rekla, ali videćeš da će se sve srediti. I brat će da ti se izvini. Bolje je da otac zna nego da se to ponavlja.

-Dule, ja više ne mogu da podnesem tu kuću. Ne mogu.

-Polako, ima vremena. Kad ja budem mogao da nađem drugi smeštaj i posao kao lekar, odvešću te odatle.

-Hoćeš? Stvarno?

-Neću te pustiti do kraja života. Nikako.

Bila je presrećna. Stegla je njegovu ruku u svojoj, kao da tako potvrđuje dogovor.

Sledeća dva meseca uspevali su da budu sretni i neometani u svojoj vezi. Niko nije posumnjao u njih. Jedne noći su prespavali u hotelu, željni da napokon spoje tela koja su se neobično jako privlačila, a kad su nakon duge strasti videli da je već svanulo, uhvatila ih je panika. U tom trenutku njen mobilni je zazvonio, videla je kućni broj i presekla se. Ali to je bila Ljilja koja je pretpostavila da su se negde zaneli i zaboravili na vreme, tako da im je javila kako je pripremila teren da se vrate. Naime, kad se trgla oko četiri ujutru i videla da ih nema, prvo je otišla na kapiju kod dežurnog obezbeđenja i zamolila ga da s njegovog mobilnog pozove sina. Okrenula je neki bezveze broj i odglumila kako razgovara sa sinom koji joj govori da je Lidija ostala da spava kod drugarice, a kako je on dobio slobodno do ujutru da poseti navodno neku devojkicu. Kad je žena prekinula vezu, kao slučajno je i izbrisala telefon koji je poslednji zvala, pa se onda priglupo izvinjavala: -Ja ne znam s tim čudima od mobilnih, glupa sam ja za tu tehniku, videla sam samo na šta se moj sin javlja, na neku zelenu slušalicu i to je sve što znam. Eto, Lidija spava kod drugarice, a moj sinčić napokon ima vremena da jednu noć obiđe devojkicu. Nije uzeo nijedan slobodan dan otkad radi, pa mu ova noć baš znači.

Čovek s kapije je blagonaklono gledao stariju ženu i poverovao u njenu priču. Čak je i shvatio da je glupo da gazdi kaže kako je jadni, vredni mladić iskoristio ono malo slobodnog vremena da bi uživao. Tako je ta noć ostala tajna za sve osim za dvoje ljubavnika i za dobru snalažljivu Ljilju.

Lidija je bila jako sretna, mada joj na drugim poljima nisu cvetale ruže. Dobila je poziv za novi kasting, ali kako je imala natečenu usnu, nije mogla da ode. Siniša ju je ignorisao koliko god je mogao, a često je noću puštao glasnu muziku kako bi joj ometao san. Na

njenu novu haljinu koju je slučajno ostavila u dnevnoj sobi prosuo je crno vino. Radio je sitne pakosti da joj pokaže koliko je ljut što ga je otac dobro izgrdio i kaznio tako što mu nije dao džeparac za ceo mesec.

Ali ljubav prema Duletu je rasla, kao i njegova prema njoj. Zajedno su tražili načine da se negde zaposli kao lekar, no nije im polazilo za rukom. Uživali su u svakom zajedničkom trenutku i stalno pričali kako će jednog dana moći da se viđaju otvoreno, da se ne kriju po mirnim ljubavničkim restoranima i da ne idu po hotelima kad ih strast obuzme.

Gaga je stala na noge i skoro svaki dan pokušavala da stupi s drugaricom u kontakt. Ali Lidija joj se nije javljala. Nekako nije mogla da se vrati u onaj svet u kome je bila pre nego što je srela Duleta. A znala je da je Gaga zove kako bi zajedno krenule po klubovima na otvorenom koji su se već uveliko otvorili, jer je već bio jun mesec. Jednog popodneva Gaga je bila toliko uporna s pozivima, a i prethodnog dana je svraćala kad Lidija nije bila kod kuće, da je morala da joj se javi.

-Halo, Lidija! Da li si ti normalna? Jurim te mesec dana, a ti mi se uopšte ne javljaš na telefon. Šta ti se događa?

-Ništa, Gago, samo sam bila u maloj depresiji, nešto sam u svađi sa Sinišom, pa ni atmosfera u kući nije sjajna. Jesi li se oporavila?

-Znaš da jesam, morala si to da čuješ od nekog, a i juče sam bila kod tebe, ali nisi bila u kući. Kada ćemo se videti?

-Ne znam...

-Hoćemo večeras negde na piće pa na "Ambis"?

"Ambis" je bio jedan od najpopularnijih splavova leti, gde je Gaga obožavala da dolazi.

-Ne mogu večeras, imam druge planove.

-Je li? Da nije s onim tvojim bodigardom?

Lidija se sledila. Jedva je promucala pitanje:

-Kakvim bodigardom?

-Hajde, nemoj da se praviš luda. Videla sam te preksinoć, izlazili ste iz kola i onda se ljubili k'o golupčići.

-Gde si nas videla?

-Na Zemunskom keju.

-Šta si ti radila tamo?

-Išla do "Venecije" na klopju. A vi ste se šetkali, a?

Lidija je proklinjala Gagu što je morala sve da vidi. Ali znala je da sad nema uzmicanja.

-Slušaj, Gago, ja sam se zaljubila. Presrećna sam. Ali za njega i mene ne sme niko da zna. Pogotovo ne moji, prosto bi sve učinili da nas razdvoje.

-Čekaj, nemoj mi reći da je to nešto ozbiljno?

-Nemaš pojma koliko.

-Lidija, poludela si. Ne možeš da se zabavljaš sa sinom kućne pomoćnice.

-Kakve veze ima čiji je sin? Važno je valjda da je dobar prema meni i da ga volim.

-Naravno da je dobar prema tebi kad imaš sve ono što on nema. Ti si za njega glavna premija na lotou. Nemoj da si luda. Ja sam mislila da ti hoćeš malo da se zezaš i šetaš ga onako jer je zgodan, a onda ćeš da ga šutneš. A ti se zaljubila!

-Ja ga volim.

Gaga se smejala tako da je Lidija morala da pomeri slušalicu.

-Puknuću od smeha.

-To nije smešno.

-Jeste.

Sad je Lidijin bes počeo nekontrolisano da raste.

-Gago, prestani tako da se smeješ.

-Ne mogu, toliko je jadno da je smešno.

-Jadno je jer ti razmišljaš tim malim delom mozga koji koristiš?

Sad se već devojka s druge strane uozbiljila.

-Lidija, šta si rekla?

-To što si čula. Ponižavaš ljude koje dobro i ne poznaješ samo zato što nisu kao ti, što nemaju para i što nisu snobovi. Iskreno, moj Dule je vredniji od svih onih naduvanih tatinih sinova za koje ti misliš da su nešto specijalno.

-Hoćeš da kažeš da sam ja snob i da ja ne znam šta valja? Da možda nećeš i meni da preporučiš sina neke kućne pomoćnice ili nekog vrtlara ako ga imaš?

Ovo je prelilo čašu.

-Ne, Gago, ne mogu da ti preporučim. Nisi ti dovoljno dobra za sina kućne pomoćnice.

Taj bira sam ono što valja.

Znala je da je ovim stavila tačku na njihovo drugarstvo. S druge strane se čula napeta tišina, a onda je prekinuta veza. Iako je Lidija volela Gagu, ovoga puta nije žalila što se tako završilo. Očigledno da je njena najbolja drugarica bila nedovoljno spremna da prihvati ljubav prema Duletu, a to nije mogla da joj oprost.

Kad je nešto kasnije prepričavala njemu taj razgovor, on ju je stisnuo uz sebe i rekao:

-Hvala ti što me tako srčano braniš, mada ne želim da zbog mene izgubiš drugarice.

-Ti si mi važniji od onih koji me ne razumeju.

-Onda ću te jednog dana uveriti da nisi pogrešila u izboru.

Ali Lidija je već bila uverena u to.

U julu je bio Ljiljin rođendan i odveli su je na bogat ručak. Žena je bila presrećna, pogotovo što je videla kako se dvoje mladih vole i paze. Jedino što ju je mučilo bio je strah šta će reći Lidijini roditelji ako saznaju za njihovu vezu. No, to je bio zajednički strah o kome još nisu hteli da misle.

Nekoliko dana kasnije Dule joj je saopštio da je konkurisao za mesto lekara u Pančevu. Bila je srećna što on misli da će ovaj put dobiti posao, ali se plašila svega ostalog. Ako on bude otišao, moraće i Ljilja, verovatno će drugom telohranitelju ustupiti kućicu, a onda će biti i teže da se njih dvoje viđaju. Ona će imati drugu pratnju zbog koje neće moći da uživa u trenucima s Duletom. Sve joj je to prolazilo kroz glavu dok je neposredno nakon Duletovog saopštenja o poslu u Pančevu išla holom s namerom da ode u svoju sobu i potraži neke knjige koje je obećala da će mu dati da ih pročita. U tom trenutku iz dnevne sobe je izašao Siniša i kad je ugledao sestru, prezrivo se nakezio pa dobacio nekome ko je sedeo u sobi:

-Evo je. Stigla je golubica.

Na vratima se pojavio otac, s ledenom maskom preko lica. Lidija je naslutila da se nešto užasno dešava.

-Lidija, dođi u sobu.

Poslušno je krenula ka ocu, a u prolazu brat joj je šapnuo na uvo:

-Sad si najebala. To ti je za onaj udarac.

Iako još nije znala o čemu je reč, mogla je da oseti slabost u kolenima. Kad je videla i

majčino lice koje ju je gledalo s visine, kao da je umesto Lidije ušao neki prošnjak, pa još i kad je zatekla Ljilju koja je plakala, znala je da su Dule i ona otkriveni.

-Ti, Ljiljana, možeš da ideš. Imaš do nedelje vremena da se spakuješ i odeš sa sinom.

Dotad imaš obavezu da danas skuvaš večeru, a sutra ćemo uzeti drugu ženu. Već imam jednu koja je radila kod ministra Petrića dok je bio u Beogradu.

Ljilja je pokunjeno ustala. Dok je prolazila pored Lidije, blago joj se nasmešila kao da joj kaže:

-Ne brini, jaki smo Dule i ja, a sad budi i ti.

Tek kad su se vrata zatvorila za ženom, otac je pokazao ćerki da sedne u fotelju.

-Lidija, nemoj da poričeš jer sad znamo da je istina. Zabavljaš se s Ljiljinim sinom.

Majka je u tom trenutku tako zacoktala da se Lidija iznervirala. Rešila je da brani svoj izbor po bilo koju cenu.

-Da. Zabavljam se s Duletom.

-Koliko to traje?

-Nekoliko meseci.

-Zašto si to krila od nas?

-Zato što sam smatrala da vi ne biste dobro reagovali i da biste pokušali da nas razdvojite.

-Tačno, pokušali bismo da vas razdvojimo jer je apsurdno da se zabavljaš sa svojim telohraniteljem.

-Tata, da mi nije bio telohranitelj, onda ti ne bi smetalo?

-Ne, možda bih više voleo nekog drugog za potencijalnog zeta, ali izbor je tvoj.

-Meni bi smetalo!

To se javila majka. Lidija je pogledala u nju.

-Zašto bi tebi smetalo, mama?

-Zato što je on sin žene koja kod nas čisti, pere, pegla i kuva!

-Pa? Da li to znači da je manje vredan jer mu je majka sjajna u svom poslu?

-Nemoj da si bezobrazna, znaš. Ja sam tebe rodila, a ne ti mene. Neću da me brukaš time što se vučeš s nekim dripcem bez prebijene pare u džepu.

-Nije on kriv što nema para, jer je doktor a ne političar. Samo me zanima kako ste saznali, ko me je od vas špijunirao.

-Ako baš hoćeš da znaš, tvoja drugarica Gaga je rekla Siniši.

-Gaga?!

-Da, devojka nam je obratila pažnju na tvoje kurvanje s tim ološem.

-On nije ološ!

Otac je podigao ruku kako bi zaustavio dalju raspravu.

-Dosta! Ja ovde govorim. Lidija, oboje su dobili otkaz. Ne želim više da se viđaš s tim momkom. Je li jasno?

-A zašto ne želiš da se viđam sad s njim ako on više nije moj telohranitelj?

-Zato što je prekršio pravila. A i ima nečega u onome što majka priča, nije on za tebe. Ti možeš bolje. Zaletela si se jer si previše gledala američke filmove, pa ti je priča o telohranitelju i ljubavi s njim romantična.

-Nije istina!

-Ja sam rekao svoje. Nemoj da se desi da se vidiš s njim nasamo dok ne ode. Daću ti jednog Sinišinog momka da te prati dok ne nađemo zamenu.

-Ne možeš da mi zabraniš da se viđam s dečkom u kojeg sam zaljubljena!

Sad je opet majka skočila.

-Možemo mi sve, jer smo ti roditelji. Marš u sobu!

Plaući je otišla. Nije mogla da veruje šta joj se dešava. Ali nije krenula u sobu, već je istrčala u dvorište i krenula prema kućici. U tom trenutku se odnekud pojavio Sinišin bodigard i bukvalno je poneo nazad u kuću. Uzalud se opirala. Otac je došao do nje i lupio joj jak šamar zbog kojeg se smirila i otišla u svoju sobu.

Tu noć se iskrala iz kuće, ali nije izašla na glavni ulaz već na sporedni koji je vodio iza kuće. Polako se šunjala dok nije stigla do vrata male kuće. Zakucala je, ali tiho, kako ne bi obratila pažnju na sebe. Na svu sreću, dežurni s kapije je telefonirao s mobilnog i nije se okretao prema njoj. Tek posle nekoliko kucanja vrata su se odškrinula. Kad ju je video, Dule ju je brzo pustio unutra.

-Da li si normalna? Što si došla?

-Da te vidim. Da pričam s tobom. Nemoj mi sad reći da si i ti rešio da me ne viđaš.

-Naravno da nisam.

Čvrsto ju je stegao.

-Ali mi je žao da se ponašaju prema tebi kao da si retardirana i da ne znaš šta želiš.

-Hoću da idem s tobom.

-Kuda, dušo?

-Kud god hoćeš.

-Pa ni ja ni mama ne znamo kuda ćemo.

-Iznajmite neki stan.

-Ne bismo imali ni za dva meseca. Nismo mogli da uštedimo.

-Imam ja para.

-Nikad ne bismo uzeli tvoj novac, Lidija.

-Nije moj, on je i tvoj. Naš je. Molim te, povedi me sa sobom. Neću da budem ovde bez tebe.

Dule ju je jedva smirio, a onda ju je posadio na stolicu i polako objašnjavao.

-Ti znaš koliko je tvoj otac jak. Kad bi i otišla sa mnom, on bi te lako vratio. Samo bi sebi još više upropastila život. Pusti da se mama i ja sredimo pa ćemo onda ti i ja nešto da smislimo.

-Neću, neću tako! Ne mogu da izdržim ovde!

-Lidija, ponašaj se krajnje nerazumno. Sad je delikatna situacija i svi moramo da se smirimo, sredimo, da vidimo kako i šta dalje. Biće vremena za mene i tebe, imamo ceo život pred sobom.

Lidija je pobesnula, njen očaj je nadvladao. Ustala je sa stolice i više nije mogla da se suzdržava. Opet joj se činilo da je sama na ovom svetu.

-Znala sam. Znala sam da si takav. Dok je sve bilo u redu, dok je sve teklo glatko i ti si bio pored mene. Sad kad je gusto, ti bežiš. Ostavljaš me ovde gde su se svi okrenuli protiv mene, gde će svaki telohranitelj da me cinkari kuda idem i s kim se viđam, gde ću da poludim sama! Znala sam. Moja majka je bar u nečemu bila u pravu - trebalo je da se čuvam takvih kao što si ti, koji me osvoje jer se ponesu onim što moje prokleta prezime predstavlja, a odlaze kad vide da od toga nemaju koristi. Možda jeste najbolje da se vratiš svom sinu i ženi s kojom ga imaš i zbog koje toliko patiš. Ja sam samo bila prolazna avantura.

Krenula je ka vratima, sva oblivena suzama. Ali Duletova ruka ju je zaustavila.

-O čemu pričaš, Lidija? Ja nemam sina.

-Ma nemoj? Sad ćeš još i da me lažeš? A mali Jasmin?

Smračio se.

-Kako znaš za Jasmina?

-Ljilja ga je slučajno spomenula.

-Da, sigurno je bilo slučajno jer vidim da ne znaš sve. Dođi, sedi.

-Neću, neću više da budem ovde, sve mi je jasno.

-Dođi i sedi.

Povukao ju je i morala je da ga poslušaju.

-Jasmin nije moj sin. On je dečak kojeg sam upoznao kad je imao dvanaest godina, rođen je u ratu u Bosni, majka mu je Muslimanka, otac Srbin. Ostavili su ga u kući koju su napustili. On se godinama sam snalazio za hranu i za odeću. Kad su ga policajci doveli kod mene, bio je tako mršav i slab da sam mislio kako će svakog trenutka da podlegne i da umre. Zbog svega toga što je proživio, zbog trauma kroz koje je prošao, mucao je, ali je to bio jedan inteligentan momak. Lečio sam ga i vezao se jako za njega. Postao mi je kao sin. Kako sam u Laktašima imao kućicu, posle lečenja sam ga doveo kod mene. Tako je bilo sve do prošle jeseni kad se neko nakanio da sve to provuče zakonski. Tražili su da ga vratim u dom, ali sam ja to odbijao. Govorili su da nije zakonski da držim tuđe dete i da on mora da bude evidentiran kao siročić, pa stavljen na usvajanje. Nisam mogao da verujem da će mi ga uzeti tek tako, samo iz razloga što nije prošao zakonitu proceduru usvajanja. Ništa mi nije pomoglo da ga zadržim. Svi ljudi koju su nešto značili u Laktašima prosto su okretali glavu od tog slučaja i to samo zato jer je mali bio polu-Musliman. I onda su ga jednog dana odveli. Obilazio sam ga u domu, obojica smo plakali, taman je prestao da muca, a u domu je opet promucalo.

Dule je obrisao suze.

-Ipak, nadao sam se da će mi ga vratiti. Sve dok jednog dana nisam došao da ga obiđem. Bio mu je rođendan. Kupio sam mu bokserske rukavice koje mi je tražio. A oni u domu su mu rekli da je odveden u Sarajevo, gde mu živi majka, koja se sad setila da ima sina. Znao sam da više nema šansi da ga imam. I napustio sam sve. Eto, sad si čula priču.

Lidija se tresla koliko je plakala. U njenim očima Dule je bio veći nego ijedan čovek na svetu, veći nego Bog. Zagrlila ga je. I on je nju.

-Izvini što sam insistirala na tome. Bože, bila sam ljubomorna na Jasmina. Mislila sam da ti je sin i da voliš njegovu majku.

-Ludice jedna.

-Nemoj da me ostaviš. I meni si potreban kao Jasminu.

Pogledao ju je šokiran onim što čuje.

-Da, znam da zvuči glupo da se upoređujem s njim, ali ako odeš, ja neću promucati, ali ću poludeti, neću izdržati. Potreban si mi, nemoj da dozvoliš da mi te uzmu kao što su njega.

Sad je i Dule shvatao šta želi da mu kaže.

-Neću te ostaviti. U nedelju spakuj svoje stvari. Kuda budem išao ja, ići ćeš i ti.

U nedelju ujutru, nešto pre pet sati, išunjala se s dva velika kofera iz sobe. Oslušnula je zvukove u kući. Ništa se nije čulo. Polako je krenula kroz hodnik do stepeništa. Na prstima je zgazila na prvi stepenik.

-Kuda si ti krenula?

Zamalo se nije onesvestila. Okrenula se i videla Sinišu. Očigledno se tek sad vratio iz

noćnog života. Sve joj je u trenutku palo u vodu. Nije mogla ni da progovori.

-Čuješ šta sam te pitao? Kuda si krenula s koferima? Bežiš od kuće?

-Siniša, molim te... pusti me da idem.

-A gde da te pustim? Ideš s onim Ljiljinim sinom, a?

-Molim te, bato. Shvati me. Volim ga.

-Meni si našla da pričaš o ljubavi? Ti znaš da ja ne verujem u te bajke.

-Znam, ali verujem ja.

-Šta će biti ako sad probudim oca i kažem mu šta si nameravala da uradiš?

Počela je da plače.

-Siniša, molim te da me pustiš.

-Je li? A što si me izdala za onaj šamar?

-I ti si mene izdao za Duleta. Ti i Gaga. Sad smo kvit.

-Ja ne volim da budem kvit. Volim da budem u prednosti.

-Siniša, tako ti svega, samo zažmuri na oba oka i pusti me da odem. Nemaš pojma koliko mi to znači.

Brat se naslonio na zid, prekrstio ruke i podsmešljivo je gledao.

-Nisi baš ubedljiva. Kad bi mi dala bar jedan dobar razlog zašto da te pustim, možda bi tako i bilo.

-Zar nije dovoljno to što sam ti sestra? To što znaš da ja u svemu ovome ne uživam kao ti? To što smo različiti i što je za mene ljubav sve u životu. Shvati me, bato. Pokušaj.

Siniša je još nekoliko trenutaka gledao u sestru, a onda se okrenuo i pošao ka svojoj sobi. Lidija je odahnula jer je znala da ju je pustio, da joj neće praviti probleme. Gledala ga je s puno ljubavi, a onda na prstima nastavila da beži.

Izašla je na zadnji izlaz. Ljilja, Dule i ona već su sve isplanirali. Sakrivena iza zida, čekala je da čuje kako se vrata male kuće otvaraju. Posle petnaestak minuta to se i desilo. Provirila je i videla Ljilju i Duleta s koferima kako polako kreću ka kapiji, a onda je razgovetno čula razgovor kojim su se pozdravljali s čovekom na kapiji. To je bio znak da ona potrči do kola kojima je prethodnog dana isključila alarm i da brzo uđe u njih. Stavila je kofere pozadi, pa se sagla da ne bude viđena pre vremena. Naišla su jedna kola. Bio je to Duletov prijatelj s fakulteta kojeg su uvukli u plan i koji im je velikodušno ponudio da, dok se ne snađu, žive u njegovom stanu. Nije bio oženjen, tako da mu nije smetalo malo društva. Kapija se otvorila da bi Duletov drug ušao i da bi stavili kofere u kola. Kad je on krenuo, startovala je i Lidija. Pred zbunjenim obezbeđenjem dva automobila su projurila ka ulici i nestala u nepoznatom pravcu. Dok su oni probudili Jovanoviće i objasnili šta se desilo, Lidija je već bila sa svojim dragim u stanu na Bežanijskoj kosi.

Našli su je posle osamnaest dana. Angažovan je privatni detektiv koji je ušao u trag devojci. Policija se pojavila na vratima i privela Duleta i njegovog prijatelja govoreći im da će biti optuženi za otmicu, a Lidiju su odveli u očev kabinet. Bila je besna, ali je znala da će izdržati. Imala je i zašto. Nosila je Duletovo dete, sad je već bila sigurna u to. Kad je ušla u kabinet, otac je stajao kod prozora i gledao negde u daljinu. Nije obratio pažnju na nju, samo je rukom pokazao da sedne. Ali ovaj put nije sela.

-Neću da sedim, hoću da me ostaviš na miru i da pustiš Duleta i njegovog prijatelja, odmah.

-Ne možeš ti meni, balavice, da naređuješ kako ću ja da rešavam probleme u svojoj porodici.

-Tako ih rešavaj u državi, tata, a ne u porodici. Ja sam punoletna i ti znaš da tvoje gluposti ne mogu da se održe osim ako nemaš nameru da koristiš moć da bi zataškao istinu. Mene niko nije kidnapovao. Ako bude falila dlaka s glave mom Duletu, ja ti se kunem da će za moju priču da saznaju sve novine u zemlji.

-Ti to meni pretiš?

Očev pogled je bio pun besa. Tresla mu se vilica dok je izgovarao reči.

-Shvati kako god hoćeš. Ali ne dam da na meni primenjuješ silu. Ja imam svoj život i svoje želje, pa i ako se razlikuju od tvojih, ne znači da su pogrešne.

Prvi put je Lidija pred ocem bila odlučna. On je tek tad video da je zaista odrasla, da više nije klinka koja se zanosi manekenstvom, već žena koja zna da se bori za svog muškarca. I ta činjenica ga je porazila. Želeo je svoju malu devojčicu nazad, jer zrelu ženu nije mogao da kontroliše. Zato je promenio taktiku, maznim glasom je počeo da joj govori, a čak joj je i prišao tako da je mogao da je pomiluje po kosi.

-Dete moje, znam da si se zaljubila, ali ne radi se to tako. Neću ja tebi zlo da nanese, samo ne želim da te neko povredi. Ima vremena za sve. Vрати se kući pa ćemo da pričamo. Možda ni sama nisi svesna koliko on nije za tebe. Pusti da te tata posavetuje. Odmakla se od njega s gađenjem.

-Ti da me posavetuješ? Ni sopstvenu porodicu nisi mogao da sačuvaš, osim za one goste koji svakodnevno prolaze kroz kuću. Samo u javnosti smo porodica, dok smo nasamo pravo rasulo. Nemoj da me učiš, tata, pusti da se sama naučim.

Ovo je već bilo previše za čoveka koji je hteo da vlada ljudima.

-Bezobrazna si, Lidija. Ako nećeš milom, onda ćeš silom kući.

-Ne verujem. Ako upotrebiš silu, mogao bi da mi naneseš veliki bol.

-Tvoj bol je samo zanesenost glupostima.

-Je li? Nisam znala da je dete glupost.

-Kakvo dete?

-Moje dete, tata. Trudna sam i udaću se za Dulete, hteo ti to ili ne.

-Ne mogu da verujem dokle si me dovela.

Seo je na stolicu, zaista je izgledao slomljen.

-Nisam te ja dovela ni do čega. Sam si kriv. Nekad si bio laf, a sad si isti kao svi oni ostali političari, sad više nisi moj tata. A ja idem i želim da moj budući muž u roku od dvadeset četiri sata dođe kući, živ i zdrav.

Okrenula se i izašla. Nije joj bilo lako da ostavi oca u takvom stanju, ali nije imala drugo rešenje.

Dule i njegov prijatelj vratili su se kući nakon svega nekoliko sati. Iako su policajci prema njima bili vrlo drski, bar ih nisu tukli. Taj dan bio bi strašan da nije stigla iz Pančeva vest da je Dule dobio posao u domu zdravlja, pa su uz vino i pesmu tu noć zaboravili na ono što im je priredio Lidijin otac.

Nakon mesec dana Dule, Ljilja i Lidija uspeali su da se skuće u Pančevu. Našli su povoljan dvosoban stan, a kako su se lepo slagali, nije im bilo tesno. Lidija je stalno mislila na to kako je ranije imala dvospratnu kuću, a činilo joj se da se guši u njoj, dok sad u daleko manjem prostoru potpuno uživa i svaki trenutak joj je bio lep. Siniša je došao da ih poseti. Mada je sve vreme pravio neslane šale kako se Dule želi venčati s njegovom sestrom jer misli da će imati neke koristi što je zet Jovanovića, ipak se videlo da se dva momka međusobno dopadaju jedan drugom. Možda se nisu poštovali, jer je

svaki prezirao ono što je onaj drugi izabrao da bude u svom životu, ali bar su smatrali da mogu da razgovaraju i da su dobri momci. Siniša je Lidiji rekao da majka još nije ni blizu toga da se pomiri s činjenicom kako će joj se ćerka udati za nekog siromaška.

-Znaš ti nju, sad svaki dan govori o tome kako joj skače pritisak i kako će se šlogirati od brige. Dobro je što joj niko ne veruje da joj je loše. Kad joj stvarno bude pozlilo, mi nećemo ni primetiti.

Lidija je morala sebi da prizna da joj nedostaje porodica. Htela je da ode u svoju kuću i poseti roditelje. O tome je pričala i s Duletom koji ju je zaista razumeo.

-Htela bih da mi i oni budu na svadbi.

-Znam, ljubavi, ali šta da se radi. Pozvaćemo ih, poslaćemo im pozivnice, pa ako žele i ako se opamete, doći će. Vremenom će se to sve srediti, a ja ću dokazati da sam vredan njihove ćerke, obećavam.

Lidija ga je čvrsto zagrlila, presrećna što ga ima.

Pred crkvom je bilo desetak ljudi. Bili su to mladoženjine zvanice, mali broj onih s kojima je Dule održavao rodbinske ili prijateljske veze. S Lidijine strane tu je bio samo Siniša, obučen u skupo sivo odelo, s naočarima za sunce. Za kumu i kuma uzeli su Duletovog prijatelja i njegovu devojkicu s kojima su se često družili u poslednje vreme. Lidija je razmišljala da li da zove Gagu da joj bude kuma, ali je bila sigurna da bi devojkica odbila. Dok je čekala da ceremonija venčanja počne, stalno je bacala pogled na kapiju crkvenog dvorišta ne bi li ugledala oca i majku kako dolaze. Ali njih nije bilo. Duša ju je bolela što se nisu predomislili i odazvali pozivu. Kad je sveštenik sve pozvao da uđu, oprostila se od sna da joj roditelji prisustvuju venčanju. Dule je to osetio i samo ju je čvrsto stegnuo za ruku. Nasmušila mu se, rešila je da ne pokvari sopstveno venčanje i podigla glavu.

Taman što je ceremonija počela, čula se neka muzika spolja. Sveštenik je zastao i sačekao da se muzika koja je dopirala od trubača zaustavi. A onda su se velika crkvena vrata otvorila i pojavili su se Lidijini roditelji s još nekoliko svojih prijatelja i rođaka. Videlo se da je otac rešio da nakon crkvenog venčanja preuzme kompletnu organizaciju u svoje ruke, pa je doveo i orkestar sa sobom. Sreli su im se pogledi i Lidija mu je poslala poljubac, a on je klimnuo glavom u znak podrške. Onda je pogledala u majku. Ona je i dalje izgledala zabrinuto, ali se bar smeškala. Venčanje je moglo da se održi.

U restoranu otac je prvi podigao čašu:

-Dragi gosti, hvala što ste došli na svadbu moje ćerke i njenog izabranika. Hvala i meni što sam se u poslednjem trenutku opametio i shvatio da sam bio budala, da sam površno gledao na Lidijino sazrevanje i da sam potcenio svog zeta. Hoću samo da nazdravim za njihovu sreću, za budućnost i za dete koje moja kći nosi. Mladenci, nadam se da ćete prihvatiti kao svadbeni dar moje izvinjenje i još jednu sitnicu.

Pogledom je potražio gospođu Jovanović koja je iz torbe izvukla koverat i pružila mu ga.

-Znam da ste oboje ponosni da biste prihvatili nešto krupno od mene, ali kako ja smatram da imam jednu ćerku i kako znam da će biti sretna, ostaje mi samo da je zamolim da sa svojim mužem primi ovo.

-Šta je to, tata?

-Pogledajte vas dvoje.

Pružio je Lidiji koverat. Kad je otvorila, zamalo nije pala u nesvest.

-Tata, pa kupio si nam kuću u Pančevu.

-Da, nova je, prostrana, ima dvorište i sjajno izgleda. Opremio sam je i mislim da će vam se svideti. Da sam je kupio na drugom mestu, sigurno bih poremetio Duletov posao, a ovako sam poklon prilagodio vama. Nadam se da prihvatate to od nas Jovanovića?

-Hvala, taste. Nećemo se inatiti više. Ovo jeste previše za svadbeni poklon, ali znam da vam znači da ga uzmemo i zbog komfora vaše ćerke. A ovde vam javno obećavam da ćete jednog dana shvatiti kako ona nije pogrešila u izboru i bićete ponosni na mene.

-Već jesam, Dule, već jesam.

Lidiji je zasijala suza u oku, ali to je bila radosnica koju nije htela da obriše jer je se nije stidela. Slavlje se nastavilo do jutarnjih sati.

- K R A J -

O PISCU

Već nekoliko godina ime Anabele Basalo je dobro poznato u javnosti. Puritance je šokirala kada je javno priznala da je radila za sajt hot lajna, a posebno kada je objavila svoj prvi roman "Žena sa greškom". Potom se slikala i za srpsko izdanje "Playboya" i preko noći stekla ogromnu popularnost. Zatim je napisala i drugi roman "Peta ljubav" i polako, ali sigurno ušla je u rang srpskih književnica 21.veka.

Rođena 1972. godine u Zenici. Završila je Treću beogradsku gimnaziju i započela studije biologije koje nije završila. Njene knjige govore o svetu muške dominacije, svetu novca, moći, urbanog Beograda. Iako se na izgled govori o seksu, priča je o večitim temama: traženju identiteta, o samoći, o okolini, o tome šta se nekom događa kad odluči da bude drugačiji. Otvoreno i iskreno govori o muško-ženskim odnosima.